

- ΑΜΙΑΝΤΟΣ — C.P.I.
- ΑΝΑΝΕΩΤΙΚΟΙ
- ΤΑ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ
- ΙΡΛΑΝΔΙΑ
- ΛΙΒΑΝΟΣ
- ΑΜΥΝΑ

Μπροστα στην ενωμένη αντίδραση των συνδικαλιστικών οργανώσεων ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΥΠΟΧΩΡΟΥΝ

Στο θέμα του τιμαριθμικού

Νέα περίοδος σύγκρουσης με τους βιομήχανους ανοίγεται μπροστα στο εργατικό κίνημα το 1986. Η Εργατική τάξη καλείται για άλλη μια φορά να προστατέψει τις κατακτήσεις της από τις επιθέσεις των εργοδοτών, ενώ θα πρέπει παράλληλα να αγωνιστεί και για την βελτίωση του βιοτικού — της επιπέδου.

Η οικονομία της Κύπρου βρίσκεται σε κρίση. Η σύντομη περίοδος της γρήγορης ανάπτυξης και των μεγάλων κερδών μετά την εισβολή έχει περάσει. Η Κυπριακή βιομηχανία βρίσκεται σε παρακμή. Ο μόνος τρόπος να προστατευτούν τα κέρδη των βιομηχάνων και των εργοδοτών είναι να κτυπηθούν τα κεκτημένα και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Οι βιομήχανοι ονειρεύονται να ξαναπάρουν στα χέρια τους το δικαίωμα της απόλυσης χωρίς έλεγχο, να καταργήσουν ή να αναπροσαρμόσουν το τιμαριθμικό, να κτυπήσουν τα μεροκάματα με νέες φορολογίες και με άφξηση της ανεργίας. Δεν έχουν πολλά περιθώρια αναμονής.

Το μόνο εμπόδιο σαφή την πορεία είναι η δύναμη της εργατικής τάξης. Μπροστα σαφή την δύναμη οι βιομήχανοι εμφανίζονται αδύναμοι να επιβάλουν τα μέτρα τους σήμερα. Για να μπορέσουν να περάσουν τα σχέδια των εργοδοτών χρειάζεται και η συγκατάθεση της ηγεσίας της εργατικής τάξης που μπορεί να προέλθει μέσα από φόρμουλα συμφωνίας ή συνεργασίας με τα κόμματα της δεξιάς και του κεφαλαίου για προώθηση δήθεν του εθνικού θέματος.

ΑΠΕΙΛΕΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Είναι μέσα από αφοτο το σκηνικό που οι βιομήχανοι και οι εργοδότες αμέσως μετά τις εκλογές άρχισαν τις απειλές ότι δεν θα δοθεί το τιμαριθμικό του Γενάρη καλώντας τις συντεχνίες σε αμοιβαία συνεννόηση. Η συντονισμένη αντίδραση ΟΛΩΝ των συντεχνιών μαζί, ότι σε περίπτωση που δεν δοθεί το τιμαριθμικό θα

υπάρξουν ΠΑΝΑΠΕΡΓΙΕΣ, έκανε τους βιομήχανους να μεταθέσουν την μάχη στο επίπεδο της ανανέωσης των συλλογικών συμβάσεων κατά κλάδο αντι να επιμένουν στην εφαρμογή του γενικά σε όλους τους εργαζόμενους. Έτσι σε μια σειρά κλάδων που ανανεώνεται η σύμβαση τους το 1986, κη-

ρύχτηκε αδιέξοδο στις διεπραγματεύσεις από την πρώτη κιόλας συνάντηση. (Οικοδόμοι — ένδυση — Τυπογράφοι)

ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Με αυτή την τακτική οι βιομήχανοι μας δείχνουν ξεκάθαρα ότι δεν είναι η ώρα της μετωπικής σύγκρουσης με το

εργατικό κίνημα. Εάν επιμείνουν περισσότερο στη στάση τους για τον μονομερή φάγωμα του τιμαριθμού το ξέρουν πολύ καλά ότι ολόκληρη η εργατική τάξη θα κατέβει στους δρόμους. Θα χάσουν πολύ περισσότερα από τι έχουν να δώσουν σήμερα.

Η τακτική τους σήμερα είναι πρώτον: Να μετρήσουν τις διαθέσεις του εργατικού κινήματος και των ηγεσιών του μέχρι που μπορούν να φτάσουν.

Αν μπορούν δηλαδή να υποχωρήσουν οι ηγεσίες ελάχιστα και πόσο, που αυτό θα αποτελέσει το ξεκίνημα του κτυπήματος.

και δεύτερον, να διασπάσουν το κίνημα κατά κλάδο για να μπορούν να κτυπούν πιο έφκολα. (Ας μην ξεχνούμε την μέθοδο της Θάτσερ που κατάφερε να κτυπήσει όταν διάσπασε το κίνημα κατά κλάδο, όπως τους δασκάλους, λιμενεργάτες, ανθρακωρύχους και να βγει νικητής).

Οι βιομήχανοι μέσα σε αυτή την μάχη έχουν να χρησιμοποιήσουν το πιο βαρύ όπλο ενάντια στην εργατική τάξη: ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ.

Σήμερα μια σειρά κλάδοι και κύρια η ένδυση αντιμετωπίζει τεράστια προβλήματα. Χιλιάδες εργάτες απειλούνται με απόλυση λόγω ελλείψεως παραγγελιών και του κλεισίματος πολλών επιχειρήσεων.

Θα χρησιμοποιηθεί η ανεργία για να σπάσει το ηθικό και την αγωνιστικότητα των εργαζομένων. Όταν έχει χιλιάδες ανέργους και ψάχνεις για ένα μεροκάματο όσο και νάναι όταν έχεις ανάγκες και στόματα για να θρέψεις θα πάρεις όσα και να σου δίνουν. Έτσι οι εργοδότες θα ριξουν τα μεροκάματα στην σελ. 10

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Οι πρόσφατες προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης για λύση του Κυπριακού μπορούν να θεωρηθούν σαν μια νέα πετυχημένη, ξαφνική κίνηση του νέου Σοβιετικού ηγέτη, Γκορμπατσώφ, στο επίπεδο της διεθνούς διπλωματίας. Είχαν σημαντικό αντίκτυπο διεθνώς, με τον Γκορμπατσώφ να δίνει ξανά την εικόνα του αποφασιστικού, τολμηρού ηγέτη και με την Αμερικάνικη εξωτερική πολιτική να καταλαμβάνεται για μια ακόμη φορά εξ'απροόπτου. Στην Κύπρο οι Σοβιετικές προτάσεις τάραξαν κάπως τα νερά γύρω από το εθνικό θέμα που τελευταία είχε περάσει στο περιθώριο και δημιούργησαν ένα κλίμα ευφορίας, όχι τόσο μέσα όπως μάζες όσο στην πολιτική ηγεσία.

Η ουσία των προτάσεων της Σοβ. Ένωσης είναι τα ακόλουθα βασικά σημεία:

- (i) Η Κύπρος πρέπει να είναι ανεξάρτητη, ενωμένη, ακέραιη, κυρίαρχη.
- (ii) Να φύγουν όλοι οι ξένοι στρατοί και βάσεις.
- (iii) Η λύση να αποφασιστεί από τους ίδιους τους Ε/Κ και Τ/Κ, ειρηνικά, δίχως την επέμβαση κανενός ξένου.
- (iv) Για τη Διεθνή πτυχή του Κυπριακού να καλεστεί Διεθνής Διάσκεψη.
- (v) Να δωθούν Διεθνείς Εγγυήσεις που να αποκλείουν τη δυνατότητα μονομερούς εξωτερικής επέμβασης.

Είναι φανερό ότι οι θέσεις αυτές αποτελούν επανάλυση παλιών θέσεων της Σοβ. Ένωσης. Έτσι αυτό που είναι νέο όσον αφορά την πρωτοβουλία δεν είναι το περιεχόμενο της αυτο καθ'εαυτο, αλλά η αναζωογόνηση του ενδιαφέροντος της Σοβ. Ένωσης, με τρόπο που να στηρίζει αποφασιστικά την κυβέρνηση Κυπριανού. Διεθνώς (τη στιγμή που οι επιδόσεις αυτής της Κυβέρνησης τα τελευταία 1-2 χρόνια στο διεθνή στίβο δεν είναι ζηλευτες) και να την φέρνει σε

σύγκρουση με την Τουρκία.

Τι οδήγησε στη ξαφνική δραστηριοποίηση του Σοβιετικού ενδιαφέροντος; Αναμφίβολα μια σειρά από παράγοντες. Ο πιο εμφανής, που πιθανά να είναι κι ο πιο αποφασιστικός, είναι η πρόσφατη εκλογική πτώση του ΑΚΕΛ, που φυσιολογικά ανησυχεί τη Σοβ. Ένωση. Παράλληλα όμως οι Σοβιετικές προτάσεις αποτελούν ένα μεγαλύτερο άνοιγμα προς την Ελλάδα. Αυτό έχει μια ιδιαίτερη σημασία νοούμενου ότι από τις περσινές εκλογές στην Ελλάδα έχει ανοίξει μια περίοδος εξομάλυνσης των Αμερικανο-Ελληνικών σχέσεων. Πιο γενικά όμως η κίνηση των Σοβιετικών εναρμονίζεται με τη γενικά επιθετική πολιτική της νέας Σοβιετικής ηγεσίας ενάντια στους Αμερικανούς και το ΝΑΤΟ που στοχεύει στο να τους στριμώχνει σε θέσεις από τις οποίες είναι δύσκολο να βγουν. Με τις θέσεις της η Σοβιετική ηγεσία δημιουργεί προϋποθέσεις για να κερδίσει τη συμπάθεια της Κύπρου και της Ελλάδας, αναγκάζοντας όμως τους Αμερικανούς να βγάλουν αυτοί τα κάρβουνα από τη φωτιά.

Με τις Σοβιετικές θέσεις συνεχίζεται στην σελ. 5

ΤΙΚΑ

ΑΜΙΑΝΤΟΣ: Τα προβλήματα παραμένουν

Απαραίτητος ο εργατικός έλεγχος

Αμιαντορυχείο: Τα προβλήματα παραμένουν. Απαραίτητος ο Εργατικός Έλεγχος

Μετά την αγορά του Αμιαντορυχείου από την Μητρόπολη Λεμεσού έχει φαινομενικά τελειώσει το πρόβλημα που εμφανίστηκε στην εταιρεία του αμιάντου μετά που οι ξένοι ιδιοκτήτες δήλωσαν ότι δεν θα συνέχιζαν την λειτουργία του αμιαντορυχείου. Αυτό σημαίνει ότι 350 και περισσότεροι εργάτες θα βρίσκονταν ξαφνικά άνεργοι, χωρίς αποζημιώσεις, αφού οι ιδιοκτήτες είχαν μεταφέρει τα λεφτά τους στο εξωτερικό.

Το αμιαντορυχείο εργάζεται από την αρχή της δεκαετίας του 1920 και δεν είναι λίγοι οι εργάτες που πέρασαν μια ολόκληρη ζωή σ' αυτό. Είναι από τις ελάχιστες μεταλλευτικές μονάδες που συνεχίζουν μέχρι σήμερα τη λειτουργία τους μετά την κατακόρυφη πτώση που παρουσιάστηκε στον τομέα αυτό εδώ και μια δεκαετία. Φαίνεται όμως ότι τελικά η κρίση θα επηρεάσει αναπόφευχτα και αυτόν τον χώρο. Οι ξένοι ιδιοκτήτες αποφάσισαν να τερματίσουν τη λειτουργία του γιατί είδαν τα κέρδη-τους να μειώνονται.

Το γεγονός ότι μετά την απόφαση των ξένων

ιδιοκτητών να το κλείσουν, δύο νέες εταιρείες, - μια κυπριακή και μια γερμανική - ενδιαφέρθηκαν να το αγοράσουν είναι ένδειξη ότι το ορυχείο είναι ακόμα βιώσιμο. Όμως οι νέες εταιρείες είχαν θέσει κάποιους όρους για να αγοράσουν το ορυχείο. Αυτοί οι όροι θα τους επέτρεπαν από τη μια να λειογονήσουν το ορυχείο και από την άλλη να αυξήσουν τα κέρδη τους. Μπροστά στην αβεβαιότητα για το μέλλον του μεταλλείου και κατεπέκταση της ανεργίας που απειλούσε 350 εργάτες, άρπαξαν την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν την αβεβαιότητα αυτή εκβιαστικά για να πετύχουν χτύπημα των κατακτήσεων των εργατών.

Συγκεκριμένα η ξένη εταιρεία είχε βάλει τους παρακάτω όρους προς την κυβέρνηση και τις συντεχνίες.

- Επιχορήγηση των καυσίμων
- Εξεύρεση αγορών
- Παγοποίηση των μισθών για δυο χρόνια
- Μετακίνηση των εργατών κατά τη διάρκεια της εργασίας τους
- Τη δυνατότητα να προχωρήσουν σε απολύσεις 50 εργατών

Μ' αυτούς τους όρους οι νέοι αγοραστές ζητούσαν στην ουσία εγγυημένα κέρδη που θα έβγαζαν σε βάρος των εργατών και του δημοσίου. Οι εργάτες είχαν δείξει διάθεση ακόμα και για δυναμική διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους που έφθανε μέχρι και την κατάληψη του ορυχείου. Οι ηγεσίες των συντεχνιών ΠΕΟ και ΣΕΚ είχαν ζητήσει από την κυβέρνηση να κάνει ότι είναι δυνατόν για την αποτροπή του κλεισίματος του μεταλλείου και αν αυτό ήταν αδύνατο η κυβέρνηση να φρόντιζε για την επαγγελματική αποκατάσταση των εργατών. Είχαν ακόμα αποφασίσει την κατάληψη του ορυχείου σε περίπτωση που δεν θα είχαν αρκετές εγγυήσεις για τις αποζημιώσεις των εργατών όταν θα απολύονταν.

Η τακτική που ακολούθησαν οι συντεχνίες ήταν στην ουσία μια ταχτική που άφηνε την πρωτοβουλία στους επίδοξους νέους ιδιοκτήτες και που δημιουργούσε ψευδαισθήσεις στους εργάτες ότι η κυβέρνηση θα δημιουργούσε εργοστάσια στην περιοχή. Έτσι ενώ είχαν αποφασίσει κατάληψη του ορυχείου την άφηναν για να την χρησιμοποιήσουν στην διαπραγμάτευση των όρων απόλυσης των εργατών.

Με την ταχτική που ακολούθησαν οι συντεχνίες στην ουσία βρίσκονταν κάτω από τον εκβιασμό των πιθανών νέων ιδιοκτητών που εκβίαζαν τους εργάτες με ανεργία, ή παγοποίηση μισθών και εντατικοποίηση της δουλειάς.

Παράλληλα δημιουργούσαν στους εργάτες την εντύπωση ότι άμα έκλεινε το ορυχείο, η κυβέρνηση θα δημιουργούσε νέες ευκαιρίες απασχόλησης με την δημιουργία εργοστασίου στην περιοχή. Αν πραγματικά οι συντεχνίες περίμεναν από την κυβέρνηση να παίξει ένα πιο υπεύθυνο ρόλο θάπρεπε να την πιέζαν προς αυτή την κατεύθυνση. Όχι όμως για την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας αλλά για τη σωτηρία των θέσεων εργασίας που υπήρχαν στο Αμιαντορυχείο.

Από τη στιγμή που το ορυχείο ήταν βιώσιμο και οι εργάτες διαθέσιμοι για να προχωρήσουν σε δυναμικό αγώνα, οι συντεχνίες έπρεπε να αγωνιστούν με στόχο την κρατικοποίηση του ορυχείου. Μ' αυτό τον τρόπο θ' αντιμετώπιζαν αποτελεσματικά τους εκβιασμούς των ξένων εταιρειών και θα πίεζαν ουσιαστικά την κυβέρνηση προς κάτι το συγκεκριμένο.

Η αγορά του Αμιαντορυχείου από την Μητρόπολη Λεμεσού, έγινε κατόπιν κυβερνητικής ενθάρρυν-

Γενική συνέλευση των Αμιαντορυχών

σης και ήταν μια κίνηση δημιουργίας εντυπώσεων από πλευράς εκκλησίας. Η ενέργεια αυτή στοχεύει στην αποκατάσταση του ονόματος της, ύστερα από το στίγμα ατασθαλίων και κακοδιαχείρισης που την σημάδεψε με την κατάρρευση της Ελληνικής Μεταλλευτικής Εταιρείας (ΕΜΕ) και του τσιμεντοποιείου Βασιλικού που διαχειριζόταν.

Το Αμιαντορυχείο πέρασε στην Μητρόπολη σαν αποτέλεσμα της τακτικής των συντεχνιών που ζητούσαν από την κυβέρνηση «να κάμει το παν» για την αποφυγή του κλεισίματος του. Όμως τα προβλήματα που αντιμετώπιζε εξακολουθούν να υπάρχουν.

Το γεγονός ότι οι εργάτες δεν συμφωνούν με την πρόταση της Μητρόπολης να δημιουργήσει σταδιακά - με πρώτη δόση £200.000 - ταμείο για τις αποζημιώσεις των εργατών, σε περίπτωση που δεν θα μπορέσει να λειτουργήσει το ορυχείο, αποδυναμώνει ότι οι εργάτες δεν έχουν εμπιστοσύνη ότι η νέα διεύθυνση θα λύσει τελικά τα προβλήματα και θα λειτουργήσει αποτελεσματικά το ορυχείο.

Στην πρώτη κιόλας συνάντηση της νέας διεύθυνσης με τις συντεχνίες, μπήκε το ζήτημα της παγοποίησης της σύμβασης, που τελειώνει τον Δεκέμβριο του '86, μέχρι τον Δεκέμβριο του '88, δηλαδή παγοποίηση μισθών για δυο χρόνια και της μείωσης του χρόνου λειτουργίας του ορυχείου από έντεκα μήνες το χρόνο σε εννέα. Τελικά η σύγκρουση αποφεύχθηκε αφού η συζήτηση του θέματος αναβλήθηκε για να συζητηθεί ξανά με τη λήξη της συλλογικής σύμβασης που ισχύει τώρα.

Η πιο πάνω θέση της εργοδοσίας είναι μια νότα προειδοποίησης για τις συντεχνίες. Τον Δεκέμβριο θάχουν να αντιμετωπίσουν μια διεύθυνση που στη λογική των δύσκολων οικονομικών συνθηκών θα ζητά παγοποίηση και χτύπημα

των κατακτήσεων των εργατών.

Οι εργάτες σωστά επιμένουν για να χουν ουσιαστικές εγγυήσεις σε περίπτωση απόλυσης. Όμως παράλληλα θα πρέπει να αγωνιστούν ώστε να λειτουργήσει το αμιαντορυχείο. Από τη στιγμή που θα μείνουν άνεργοι θα ανα-

καστούν πιθανόν να φύγουν από την περιοχή και να ψάχνουν αλλού για δουλειά. Θα αναγκαστούν μέσα σε συνθήκες ανεργίας να δουλέψουν με χαμηλά ημερομίσθια.

Για να μπορέσουν να αποτρέψουν κλείσιμο του ορυχείου αλλά και παγοποίηση των μισθών, οι εργάτες πρέπει να γνωρίζουν τί γίνεται στην εταιρεία. Πόσα κέρδη βγάζει και ποιός καρπούται αυτά τα κέρδη. Αυτό θα το πετύχουν με τον εργατικό έλεγχο, έλεγχο δηλαδή των βιβλίων της εταιρείας από εκπαιδευμένους των εργατών. Για να το πετύχουν αυτοί οι εργάτες πρέπει να παλαίσουν μέσα από τις συντεχνίες τους ώστε να υιοθετήσουν το αίτημα και να το διεκδικήσουν. Είναι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπίσουν την εργοδοσία και να κατοχυρώσουν τα δικαιώματά τους.

Πανίκος Σολωμού

Προβλήματα στην υγεία

Τα χρόνια προβλήματα που μαστίζουν τον κλάδο της υγείας ανάγκασαν το Ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό των Νοσοκομείων να εξαγγείλει μια σειρά από δυναμικά μέτρα με στόχο την επίλυση τους.

Τα πιο βασικά αιτήματα του κλάδου των γιατρών αφορούν τις συνθήκες εργασίας στα διάφορα τμήματα, την πλήρωση κενών θέσεων, την υπερωριακή εργασία και τις λειτουργικές αδυναμίες σε διάφορα τμήματα. Παρόμοια αιτήματα απασχολούν και τον νοσηλευτικό κλάδο τόσο στα κυβερνητικά τμήματα αλλά και στον ιδιωτικό τομέα.

Οι δύο κλάδοι αποφάσισαν έτσι καταρχήν 24ωρη απεργία για τις 17/1 και επ' αόριστο απεργία από τις 24/1 αν στο μεταξύ η κυβέρνηση δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για την επίλυση των προβλημάτων. Όμως οι απεργίες δεν πραγματοποιήθηκαν. Η κυβέρνηση με διάταγμα επιστράτευσε το Ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό λίγες ώρες πριν την 24ωρη απεργία. Η ενέργεια αυτή της κυβέρνησης, που ουσιαστικά αφαιρέσε το δικαίωμα της απεργίας από το προσωπικό, πρέπει να τονιστεί ότι σχεδόν της επιβλήθηκε από την λανθασμένη μέθοδο της καθολικής απεργίας. Αν γινόταν καθολική απεργία αυτο σήμαινε πως πολλές

ζωές κινδύνευαν με θάνατο. Αντίθετα η παραμονή κάποιου προσωπικού - τουλάχιστο των σοβαρών περιπτώσεων - στα Νοσοκομεία θα αφαιρούσε τα επιχειρήματα της δικαιολόγησης της επιστράτευσης.

Ακολούθησαν διαπραγματεύσεις μεταξύ ΠΑΣΥ-ΔΥ και των υπουργείων Οικονομικών και Υγείας που τελικά κατάλιξαν σε μια συμφωνία-συμβιβασμό μέσα από την οποία προβλέπεται η λύση μερικών τουλάχιστο από τα προβλήματα Ιατρικών Υπηρεσιών.

Είναι όμως φανερό πως δεν θα υπάρξει ολοκληρωτική λύση των προβλημάτων αν δεν γίνουν ριζικές αλλαγές στην υγειονομική πολιτική και κύρια:

- Αύξηση των δαπανών στον τομέα της υγείας (τα λεφτά υπάρχουν και κατασπαταλούνται σε κλάδους δευτερεύουσας σημασίας).
- Εργοδότηση ανέργων ή υποαπασχολούμενων γιατρών και νοσοκόμων.
- Εφαρμογή του Γενικού Σχεδίου Υγείας κάτω από τον έλεγχο όλων των ενδιαφερομένων μερών.

Ο τομέας της υγείας είναι πολύ σημαντικός, αφορά τον κάθε εργαζόμενο και όλοι έχουμε το καθήκον να παλαίσουμε για να τεθεί τέρμα στη χρόνια της ασθένειας.

Γ.Κ.

ΑΡΙΤΑΚΟ

Η επιστολή που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της «Σ.Ε.» και αναφερόταν στην προσπάθεια της Διεύθυνσης του εργοστασίου «Αριτάκο» να απαγορεύσει τις πολιτικές συζητήσεις κατά τη διάρκεια του διαλείμματος, θορύβησε αρκετά τη διεύθυνση σε βαθμό που να απαγορεύσει την πώληση της «Σ.Ε.» στην καντίνα του εργοστασίου.

Η αντίδραση της διεύθυνσης του εργοστασίου είναι αποτέλεσμα του φόβου της από την επαφή των εργατών με την «Σ.Ε.» και τις ιδέες που εκφράζει. Στοχεύει η διεύθυνση στην παρεμπόδιση της πληροφόρησης των εργατών για θέματα που τους ενδιαφέρουν άμεσα όπως είναι η μεταφορά εμπειριών από τον εργοστασιακό χώρο. Φοβάται η διεύθυνση να μαθαίνουν οι εργάτες για το τί γίνεται σε

κάποιο άλλο εργοστάσιο, για το ότι οι εργάτες στην Ελλάδα αγωνίζονται μέσα από απεργίες και καταλήψεις με στόχο την κρατικοποίηση των εργοστασίων κάτω από εργατικό έλεγχο, για το ότι στην Ευρώπη ο καπιταλισμός προσφέρει μόνο ανεργία.

Πρέπει νάχει υπόψη της όμως η διεύθυνση του εργοστασίου ότι ποτέ δεν θα καταφέρει αυτό που θέλει. Το δικαίωμα πληροφόρησης, το δικαίωμα συζήτησης μέσα στο εργοστάσιο είναι δικαιώματα που η εργατική τάξη τα έχει κερδίσει μέσα από αγώνες και δεν θα τα χαρίσει σε κανένα. Γιατί είναι απαραίτητα όπλα στον αγώνα της για τον σοσιαλισμό και για την οικοδόμηση μιας νέας ζωής στην οποία δεν θα υπάρχουν αφεντικά και τσιράκια.

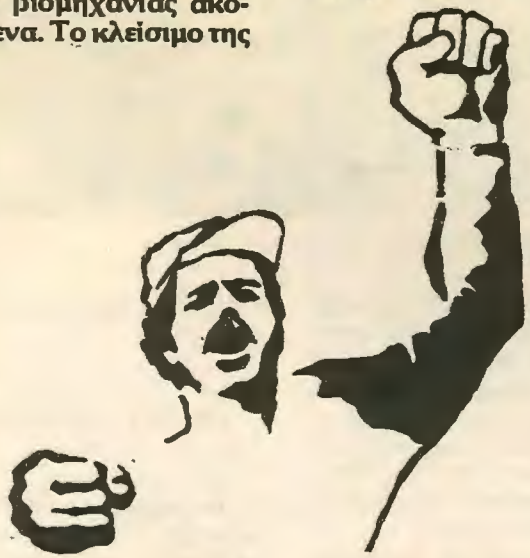
Πανίκος Σολωμού

C.P.I.: να φύγουν οι καπιταλιστές από τη μέση

C.P.I. - Να φύγουν οι καπιταλιστές από την μέση

Η ανακοίνωση για το κλείσιμο της εταιρείας αμιαντοσωλήνων C.P.I. προσθέτει, στα αυξανόμενα προβλήματα της Κυπριακής βιομηχανίας ακόμα ένα. Το κλείσιμο της

Το πιο σημαντικό όμως στην περίπτωση της C.P.I. είναι η ύπαρξη μεγάλων αναγκών για την κυπριακή αγορά. Μια σειρά από αρδευτικά έργα είτε βρίσκονται υπο κατασκευή είτε προγραμματίζονται. Ακόμα το

εταιρείας θα αφήσει στους δρόμους 130 εργάτες σε μια περίοδο που η ανεργία έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις, και απειλεί άμεσα την εργατική τάξη. Σαν μοναδικό λόγο για το κλείσιμο της εταιρείας, η διεύθυνση παρουσιάζει την έλλειψη παραγγελιών.

H.C.P.I. είναι ίσως η μοναδική εταιρεία που παρουσιάζει σημαντικές ιδιαιτερότητες σε σχέση με άλλες προβληματικές εταιρείες.

Είναι η μοναδική εταιρεία που παράγει αμιαντοσωλήνες στην Κύπρο, ενώ η παραγωγή της προορίζεται αποκλειστικά για την κάλυψη των αναγκών της κυπριακής αγοράς. Το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής, περισσότερο από το 90%, πηγαίνει στην κυβέρνηση. Ουσιαστικά το εργοστάσιο στηρίζεται στις παραγγελίες της κυβέρνησης. Παράλληλα η κυβέρνηση κατέχει το 30% περίπου των μετοχών της εταιρείας.

Για τους εργάτες του εργοστασίου, που εργάζονται σε ανθυγιεινό περιβάλλον — ο αμιάντος είναι αποδεδειγμένα καρκινογόνος — η απειλή της απόλυσης δεν είναι καινούργια. Κάθε φορά που το εργοστάσιο δεν είχε παραγγελίες, κάθε φορά που η κυβέρνηση καθυστερούσε τις παραγγελίες της, οι εργάτες αντιμετώπιζαν άμεσα τον κίνδυνο της απόλυσης και της ανεργίας. Όλα αυτά την ίδια στιγμή που κάποιοι κέρδιζαν χιλιάδες λίρες στην πλάτη των εργατών.

αποχετευτικό έχει γίνει αναγκαιότητα τόσο για την Λεμεσό και Λάρνακα όσο και για την Πάφο. Και όμως ενώ υπάρχουν τόσο σημαντικές ανάγκες για αμιαντοσωλήνες, ενώ υπάρχουν 130 εργάτες διαθέσιμοι να παράξουν ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες, το εργοστάσιο κλείει. Για ποιο λόγο; Γιατί δεν υπάρχουν παραγγελίες ή γιατί οι κεφαλαιούχτες θέλουν σίγουρα τα κέρδη τους;

Απο τη στιγμή που υπάρχουν ανάγκες και οι εργάτες είναι διαθέσιμοι για να δουλέψουν πρέπει να φύγει από τη μέση ο παράγοντας που μπαινοεμπόδιο στη λειτουργία του εργοστασίου — το κέρδος.

Η κρατικοποίηση του εργοστασίου είναι απαραίτητη γιατί όχι μόνο θα βάλει τη λειτουργία του εργοστασίου πάνω σε κοινωνική βάση και θα εξασφαλίσει τη δουλειά των 130 εργατών αλλά και γιατί θα εξοικονομήσει για το ταμείο της κυβέρνησης αυτά που σήμερα θέλουν να κερδίζουν στα σίγουρα οι καπιταλιστές.

Οι εργάτες και οι συντεχνίες δεν αρκεί να ζητούν από την κυβέρνηση να δώσει παραγγελίες στο εργοστάσιο. Θα πρέπει να προχωρήσουν ακόμα ένα βήμα πιο μπροστά να διεκδικήσουν την κρατικοποίηση του εργοστασίου, που είναι ο μόνος τρόπος για να αποφύγουν την απόλυση αλλά και να μην την ξανααντιμετωπίσουν στο μέλλον.

Πανίκος Σολωμού

ΛΙΒΑΝΟΣ

Φεύγοντας οι Γάλλοι άφησαν ένα Λίβανο χτισμένο πάνω στο θρησκευτικό και φυλετικό διαχωρισμό. Στην εξουσία, τους διαδέχτηκε η πιο ισχυρή αστική ομάδα των Χριστιανών Μαρωνιτών. Τα γαλλικά οικονομικά συμφέροντα φυσικά έμειναν άθιχτα μια και η ντόπια αστική τάξη ήταν δεμένη με χιλιάδες νήματα στο άρμα του μητροπολιτικού κεφαλαίου. Ο χαρακτήρας της οικονομίας ήταν παρασιτικός. Βασίζονταν στην παροχή υπηρεσιών, στο εμπόριο, ενώ η βιομηχανία ήταν σχεδόν ανύπαρκτη. Έτσι το χάσμα ανάμεσα στη ψαλλίδα της συμμετοχής στον πλούτο της χώρας μεγάλωσε, σε βάρος των πλατιών λαϊκών στρωμάτων. Η εκμετάλλευση εντάθηκε, και η καταπίεση μεγάλωσε για να στηριχτεί με τη σειρά της το καπιταλιστικό εκμεταλλευτικό καθεστώς. Η συσσώρευση αντιθέσεων εντάθηκε.

Η έκρηξη ήρθε στα τέλη της δεκαετίας του 50. Το λαϊκό κίνημα ξέσπασε. Η ντόπια αστική τάξη για να τα βγάλει πέρα δέχτηκε την παρέμβαση των βορειοαμερικανών ιμπεριαλιστών. Η τάξη αποκαταστάθηκε, όμως τα προβλήματα έμειναν αλύτα. Η εργατική τάξη εξουθενωμένη απογοητευμένη κι αδύνατη δεν μπορούσε ν' αντιδράσει.

Όλα τούτα τα χρόνια ακριβώς δίπλα, ένα άλλο κομμάτι του αραβικού έθνους υποφέρει τις συνέπειες της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού. Οι Παλαιστίνιοι άραβες διώχονται απ' τη γη τους με τη βία και τις σφαγές. Το τίμημα για την εγκαθίδρυση του ισραηλιτικού κράτους που στόχο είχε τη σταθεροποίηση της εκμετάλλευσης του παγκόσμιου καπιταλισμού στην περιοχή. Μια σειρά από επαναστάσεις και ξεσπάσματα είχαν αποτύχει μ' αποτέλεσμα τις μαζικές σφαγές και το σπρώξιμο των Παλαιστινιικών μαζών στην πιο απελπιστική θέση.

Ο Λίβανος όπως και οι άλλες γειτονικές αραβικές χώρες δέχτηκαν τους πιο πολλούς πρόσφυγες, που δεν απορροφήθηκαν απ' τους ντόπιους πληθυσμούς, επειδή απ' τη μια δεν το επέτρεπε η χαμηλή οικονομική ανάπτυξη κι απ' την άλλη επειδή η εγκατάσταση των προσφύγων σε στρατόπεδα και συνοικισμούς κάτω από άθλιες συνθήκες ζωής, βόλευε τα αραβικά καθεστώτα στην προσπάθεια - τους ν' αποπροσανατολίσουν τις ντόπιες μάζες απ' τα δικά τους προβλήματα, την εκμετάλλευση και τη μιζέρια.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες οι Παλαιστίνιοι ριζοσπαστικοποιήθηκαν, και το 1967 είχαμε την πιο σοβαρή προσπάθεια των Παλαιστινιικών μαζών για επανάσταση. Το Παλαιστινιακό κίνημα που ξεπήδησε μέσα σ' αυτές τις συνθήκες είχε σημαντικά χαρακτηριστικά κοινωνικού χαρακτήρα. Οι ντόπιες αραβικές και παλαιστινιακές μάζες είχαν πάμπολλα κοινά σημεία με πιο κραββαλαίο τη φτώχεια τους. Νομοτελείακα αναπτύχθηκαν δεσμοί. Το Παλαιστινιακό κίνημα έδρασε καταλυτικά πάνω στη συνείδηση των μαζών. Πιο τρανή απόδειξη γι' αυτό είναι οι σφαγές κι οι διωγμοί σε μεγάλη κλίμακα που υποφέραν οι παλαιστίνιοι όχι μόνο απ' το σιωνιστικό κράτος αλλά και απ' τα αραβικά καθεστώτα. Παράδειγμα η σφαγή στην Ιορδανία τον Σεπτέμβριο του '70.

Το τεράστιο κενό ανάμεσα στην αστική τάξη, στο Λίβανο, και τις εργατικές κι αγροτικές μάζες σε συνδιασμό με τη ριζοσπαστικοποίηση που έφερε το παλαιστινιακό κίνημα στη συνείδηση των μαζών είχαν αποτέλεσμα το ξεσπάσμα του εμφυλίου πολέμου του '75 που είχε έντονο ταξικό χαρακτήρα.

Το Λίβανικο αριστερό και Παλαιστινιακό κίνημα μαζί, πανίσχυρα κι ενωμένα είχαν σχεδόν εξοντώσει τη δύναμη των αστών. Όμως η έλλειψη επαναστατικής μαρξιστικής ηγεσίας, του σοσιαλιστικού προγράμματος και προοπτικών τόσο στο Λίβανο όσο και στο Παλαιστινιακό Κίνημα, (που αν υπήρχε θα ένωσε πιο δυνατά τα κινήματα και τους υποστηρικτές τους και θα τα όπλιζε με μια αποτελεσματική αποφασιστικότητα), οδήγησαν το κίνημα στο σταδιακό εκφυλισμό του. Το 1976 ακόμα όταν φάνηκαν οι πρώτες ενδείξεις του εκφυλισμού ήρθε η αποφασιστική επέμβαση της Συρίας προς όφελος των αστών που στόχο είχε την επιβολή μιας «ισορροπίας» στον Λίβανο και φυσικά το σταμάτημα της επέχτασης της κοινωνικής επανάστασης που πήρχε στο Λίβανο και στη Συρία. Όλα τούτα μαζί με την πολιτική της συνεργασία με τα διάφορα αραβικά καθεστώτα που εφαρμόζαν οι ηγέτες των κινήματων άλλαξαν τον χαρακτήρα του πολέμου. Η έλλειψη της σοσιαλιστικής προοπτικής που ενώνει τους καταπιεσμένους ανεξάρτητα από φυλετική και θρησκευτική καταγωγή και η επιμονή για λύση του προβλήματος μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια μετέτρεψαν τον πόλεμο σε θρησκευτικό και φυλετικό. Οι καταπιεσμένοι εργάτες και αγρότες βρέθηκαν διασπασμένοι και εγκλωβισμένοι μέσα σε θρησκευτικά και φυλετικά σύνορα και βέβαια κάτω απ' τον έλεγχο των αντίστοιχων αστικών ομάδων.

Ο πόλεμος τώρα πια διεξάγεται για ένα σκοπό. Ποιά αστική θρησκευτική και φυλετική ομάδα θα νική-

ο εμφύλιος συνεχίζεται

σει και θ' απολάβει τα προνόμια που απολαμβάνει η κυρίαρχη αστική τάξη στην καπιταλιστική κοινωνία τόσο σε βάρος των εργαζομένων όσο και σε βάρος των άλλων εθνικών αστικών ομάδων όταν αυτές υπάρχουν.

Πέρα πέρα η επανάσταση στην Περσία και ο εκφυλισμός της (αποτέλεσμα της έλλειψης επαναστατικής ηγεσίας) που έφερε τους μουλλάδες στην εξουσία, συνέβαλαν στον αποπροσανατολισμό των μαζών που είχαν μουσουλμανική θρησκευτική καταγωγή και τους έστρεψε προς τα αντιδραστικά μηνύ-

προς την αστική «σηϊτική» ομάδα, προκάλεσαν τη σφαγή ανάμεσα στις χριστιανικές φατρίες μ' αποτέλεσμα την ήττα και το διάξισμο του Χομπέκα που δέχτηκε τις παραχωρήσεις κι 'υπόγραψε τη συμφωνία. Ο Τζεμαγιελ δεν δέχτηκε τη συμφωνία και ο πόλεμος ξανάρχισε.

Μέσα στον κυκεώνα της σύγκρουσης των αστικών συμφερόντων δεν υπάρχει λύση. Ουδέποτε υπήρξε.

Στην πιο καλή περίπτωση ο Λίβανος θα διαμελιστεί και θα φτιαχτούν μικρα μικρα κρατίδια που θα

ματα που εκπέμπει η σημερινή ηγεσία στην Περσία. Αποτέλεσμα εκεί που οι χριστιανοί και οι μουσουλμάνοι δεν ήταν και τόσο χριστιανοί και μουσουλμάνοι εκεί που υπήρχαν αριστεροί λιβανέζοι, βλέπουμε να υπάρχουν τώρα Σηϊτες, Σουνίτες κλπ.

Αποτέλεσμα όλης τούτης της πορείας ήταν η παράταση του εμφυλίου για ένα δεκάχρονο ως τώρα, ο διαμελισμός της χώρας, η καταστροφή της οικονομίας (20 δισ. ζημιές) πάνω από 100,000 νεκροί κι αμέτρητοι τραυματίες.

Οι προσπάθειες για ειρήνη δεν σταμάτησαν ούτε λεπτό. Πολλές φορές, ακόμα και 3 και 4 φορές τη μέρα ανακοινώνεται μια εκεχειρία για συμφωνία ειρήνης που επικείται κτλ. Όμως τίποτα δεν καρποφόρησε.

Δεν υπάρχει βάση για ειρήνη μέσα στα καπιταλιστικά στενά όρια.

Οι πιο σοβαρές προσπάθειες για ειρήνη που επιβλήθηκαν με τη βία τόσο στο τους Σύρους όσο και απ' τους Ισραηλιτες (Η εισβολή του Ισραήλ στον Λίβανο το '82, η συντριβή του παλαιστινιακού στρατού και η προσπάθεια για επιβολή ειρήνης ραμμένης πάνω στα σιωνιστικά συμφέροντα) απότυχαν.

Η τελευταία απόπειρα που έγινε κάτω απ' την προστασία της Συρίας πριν καλά καλά ανακοινωθεί φαίνεται να σβήνει άδοξα. Η αστική «Χριστιανική» ομάδα αντίδρασε δυνατά, γιατί όπως ήταν φυσικό δεν θέλει να χάσει ούτε την εξουσία ούτε και τον έλεγχο της οικονομίας. Επειδή αυτή η συμφωνία περιλάμβανε όρους που εκφράζαν σημαντικές παραχωρήσεις

κυριαρχούνται απ' τις διάφορες αστικές φυλετικές και θρησκευτικές τάξεις. Η ο πόλεμος θα συνεχίσει μέχρι που μια αστική τάξη θα κατατροπώσει απόλυτα τις υπόλοιπες και θα κυριαρχήσει πάνω στις εκατόμβες των νεκρών και στα ερείπια.

Όμως ότι κι αν συμβεί απ' τα πιο πάνω εκείνος που πληρώνει το φόρο του αίματος είναι η εργατιά κι η αγροτιά της χώρας και μάλιστα το πιο ζωντανό της κομμάτι, η νεολαία. Σκότωνονται σαν τις μύγες για τα ξένα αστικά συμφέροντα.

Η μόνη λύση βρίσκεται μέσα στη μαρξιστική προοπτική. Σημαίνει μια ταξική πολιτική που θ' απομόνωνε τις χωριστικές διαμελιστικές τάξεις, τις θρησκευτικές και φυλετικές διαφορές αφού θα ένωσε τους καταπιεσμένους ανεξάρτητα απ' τις πιο πάνω διαφορές πάνω στη βάση των κοινών ταξικών συμφερόντων. Αυτή η πολιτική θα τσάκιζε τον Λιβανέζικο καπιταλισμό που έφερε όλα τούτα απ' τα θεμέλια του. Τα πάντα έχουν δοκιμαστεί. Μόνο η σοσιαλιστική προοπτική δεν έχει δοκιμαστεί. Η εφαρμογή της θα φέρει την πιο μεγάλη δυνατή ενότητα πάνω στη βάση του ταξικού συμφέροντος απομονώνοντας έτσι τους ντόπιους αστούς, που εύκολα πια θα οδηγούνταν στην ήττα. Ο σοσιαλιστικός Λίβανος μέσα σε μια ευρύτερη σοσιαλιστική ομοσπονδία στην περιοχή όπως αυτή της Ρωσίας του 17 είναι η μόνη που θα ενώσει τους σημερινούς εχθρούς.

Γιώργος Ζαφρός

ΒΟΡΕΙΑ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Η Αγγλοϊρλανδική Συμφωνία που υπογράφηκε τον περασμένο Νοέμβριο δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους για ένα νέο κύμα διακοινοτικών συγκρούσεων χειρότερο κι από τις συγκρούσεις στις αρχές της δεκαετίας του 1970.

Μια χωρίς περιεχόμενο, διακοσμητικής σημασίας συμφωνία κινδυνεύει, αν δεν αποσυρθεί, να βυθίσει τη Βόρειο Ιρλανδία σ' ένα αιματηρό και καταστροφικό εμφύλιο σπαραγμο. Η μυρωδιά και μόνο μιας ενωμένης καπιταλιστικής Ιρλανδίας έχει βγάλει, στους δρόμους για μια ακόμα φορά, τα τέρατα της εθνικιστικής διαμάχης.

Το εργατικό κίνημα δέχεται μια νέα δοκιμασία. Και η θέση πως οι αστοι είναι απόλυτα αδύναμοι να δώσουν λύση στα εθνικά προβλήματα της εποχής μας επαληθεύεται τραγικά για άλλη μια φορά.

Το τέρας του Φράνκεσταϊν

Με τη διχοτόμηση της Ιρλανδίας (1920) και τη δημιουργία του φτιαχτού κράτους της Βόρειο Ιρλανδίας, η Βρετανική αστική τάξη δημιούργησε ένα άλυτο στη βάση του καπιταλισμού πρόβλημα.

Γιατί, πάνω σε καπιταλιστική βάση, οι προτεστάντες, που αποτελούν τα 2/3 (1 εκατ.) του πληθυσμού της Β. Ιρλανδίας, δεν πρόκειται να δεχτούν ποτε να μετατραπουν σε μειονότητα στα πλαίσια μιας ενωμένης Ιρλανδίας κάτω από την ηγεμονία της καθολικής εκκλησίας. Σε μια Ιρλανδία μάλιστα που είναι σήμερα μια από τις πιο φτωχές χώρες της Ευρώπης.

Από την άλλη, οι καθολικοί (600 χιλ.) μετά από 50 χρόνια προτεσταντικής εξουσίας στη Β. Ιρλανδία, προσβλέπουν στην επανένωση της Ιρλανδίας σαν μέσο για να ξεφύγουν από τις διακρίσεις σε βάρος τους, την ανεργία (40-50% μέχρι και 70% σε μερικές περιοχές), την φτώχεια και την καταπίεση από τα Βρετανικά στρατεύματα.

Το 1920 οι Βρετταννοί αποικιοκράτες χρησιμοποιώντας τη γνώση σε μας πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» χώριζαν τις 32 Ιρλανδικές επαρχίες στις 26 του Νότου και τις 6 του Βορρά σαν μέσο για να υποτάξουν μια επαναστατημένη εργατική τάξη. Σήμερα βρίσκουν πως το τέρας του Φράνκεσταϊν που δημιούργησαν κινδυνεύει να καταστρέψει τους ίδιους.

Γιατί, όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, οι Βρετταννοί αστοι θέλουν εδώ και αρκετά χρόνια, να λύσουν το Ιρλανδικό, όπως - εξ άλλου - θα επιθυμούσαν πολύ (μαζί με τους Αμερικάνους συμμάχους τους) να λύσουν το Κυπριακό και το Μεσανατολικό.

Οι Βρετταννοί σήμερα είναι οικονομικά κυρίαρχοι και στις δύο Ιρλανδίες. Η Β. Ιρλανδία όμως τους κοστίζει γύρω στα 4 δισεκ. στερλίνες το χρόνο. Ο προϋπολογισμός του Βορρά καλύπτεται κατά 30% από άμεσες επιχορηγήσεις από τον Βρετανικό προϋπολογισμό. Οι Βρετταννοί αστοι λοιπόν θα ήταν πολύ ευτυχείς να ξεφορτώσουν αυτο το βάρος στους ώμους των Ιρλανδών αστών αδελφών τους. Θάβελαν εξ άλλου πολύ να εξαλείψουν μια

τανική καταπίεση) αποξένωσε και τους προτεστάντες - πάνω στους οποίους στηριζόταν μέχρι σήμερα, στρέφοντας και τις δυο κοινότητες ξανά προς το διακοινοτικό μίσος και τη σύγκρουση.

Αντι να διασπαστούν οι προτεστάντες, όπως περιμενε η Θάτσερ, αντι να απομονωθούν τα εξτρεμιστικά στοιχεία, είχαμε μια χωρίς προηγούμενο ενότητα στην αντίδραση ενάντια στη συμφωνία, κάτω από την ηγεσία μάλιστα εξτρεμιστικών καθαρχμάτων όπως του «Αιδεσιμότατου» Πέιζλυ. Η καθολικότητα της αντίδρασης φάνηκε σε μια αυθόρμητη σχεδόν διαδήλωση στο Μπέλφαστ στην οποία συμμετείχαν 150-200 χιλ. προτεστάντες. Ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση του αιώνα για τη Β. Ιρλανδία.

Ο κίνδυνος για εμφύλιο πόλεμο

Η πρώτη συνάντηση του Αγγλο - Ιρλανδικού Συμβουλίου στο Μπέλφαστ (11 Δεκέμβρη) έδωσε μια γεύση του τι επιφυλάσσει το μέλλον.

Ο στρατός ενισχύθηκε με 1000 άνδρες, 3 περιοχές αποκλείστηκαν, ο τόπος συνάντησης κρατήθηκε μυστικός και οι Ιρλανδοί πολιτικοί μπήκαν και φυλακίστηκαν με ελικόπτερα. Μόλις έφτασαν στο Μπέλφαστ η πρώτη τους απασχόληση ήταν το πως θα φύγουν σώοι. Χιλιάδες προτεστάντες απέρησαν και καταυθύνθηκαν στο χώρο όπου όπως πίστευαν γινόταν η συνάντηση (δεν ήταν ο πραγματικός χώρος). Εκεί έσπασαν τις σιδερένιες πύλες και συγκρούστηκαν βίαια με την αστυνομία πληγώνοντας 38 (προτεστάντες) αστυνομικούς. Αργότερα οι 15 προτεστάντες βουλευτές («Ενωτικό» κόμμα) παραιτήθηκαν, για να χρησιμοποιήσουν τις επαναληπτικές εκλογές (23 Γενάρη) σαν δημοψήφισμα ενάντια στη Συμφωνία.

Στο μεταξύ τα επεισόδια διακοινοτικών συγκρούσεων (βομβιστικές επιθέσεις, πυρπολήσεις σπιτιών, εκφοβισμός εργατών στα εργοστάσια κοκ.) αυξήθηκαν επικίνδυνα. Είναι πολύ πιθανόν η κυβέρνηση της Θάτσερ ή του Ιρλανδού Φιτζέραλντ - ή και οι δυο - να αποσυρουν σύντομα τη Συμφωνία κάτω από πιέσεις των πιο σοβαρών αστών για να προληφθούν αιματηρές εξελίξεις που θα συντάρασαν όχι μόνο τη Βόρειο Ιρλανδία αλλά και το Νότο. Και τη Βρετανία (όπου κατοικούν χιλιάδες Ιρλανδοί) κι ολόκληρο τον κόσμο.

Όλες οι συνθήκες για εμφύλιο πόλεμο υπάρχουν. Μια τυχόν άρνηση της Θάτσερ βα απορύρει τη συμφωνία - πράγμα που θα απαιτήσουν οι προτεστάντες βουλευτές που σίγουρα θα επανεκλεγούν - πιθανόν να οδηγήσει σταδιακά σε ανακήρυξη ανεξαρτητου κράτους από τους προτεστάντες - όσο κι αν αυτο σήμερα δεν υποστηρίζεται σοβαρά.

Οι Βρετταννοί αστοι, και πολύ περισσότερο οι Ιρ-

λανδοί, θα αποδεικνύονταν ανήμποροι να σταματήσουν μια τέτοια εξέλιξη και τις βίαιες επιπτώσεις της. Οι Βρετταννοί διατηρούν 9,000 στρατο. Οι προτεστάντες έχουν 22,000 οπλι-

Διαδήλωση της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ενάντια στην ανεργία.

σμένους άντρες και τη δυνατότητα να εξοπλίσουν νόμιμα 100,000. Έχουν πρόσβαση σε αεροπλάνα, τηλεκατευθυνόμενα βλήματα και κανόνια.

Το μόνο που θα μπορούσαν να κάνουν οι Βρετταννοί στην περίπτωση εμφύλιου πολέμου θα ήταν η εκκένωση των καθολικών προσφύγων μετά από άγριες σφαγές του τύπου Σάμπρα και Σατίλα. (Το 50% του πληθυσμού του Μπέλφαστ είναι καθολικό. Χιλιάδες λαοζώνουν σε μεικτές περιοχές κι εργάζονται σε κοινούς χώρους δουλειάς).

Τι κάνει η εργατική ηγεσία;

Η ανεξάρτητη ταξική πολιτική προβάλλει σαν η μόνη απάντηση στο λουτρο αίματος που υπόσχεται ο κοινοτικός διαχωρισμός.

Η μέθοδος της τρομοκρατίας που ακολουθεί ο ΙΡΑ, αν οδηγεί πουθενά είναι στην αναθέρμανση του διαχωριστικού μίσους. Η χρεωκοπία του ΙΡΑ φαίνεται απλά κι από το γεγονός ότι ακόμα και να κέρδιζαν το 100% των καθολικών ούτε την πλειοψηφία θα κέρδιζαν ούτε τους προτεστάντες θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν είτε πολιτικά είτε στρατιωτικά.

Η θεωρία των σταδίων που ακολουθεί το κομμουνιστικό κόμμα - πρώτα το Εθνικό κι ύστερα η ταξική πάλη - είναι εξ ίσου χρεωκοπημένη. Αν η μωραδια της καπιταλιστικής λύσης έχει δημιουργήσει κινδύνους εμφύλιου πολέμου, η ολοκλήρωση της ενωμένης καπιταλιστικής Ιρλανδίας από τους αστούς (αν ήταν δυνατό να πετύχει) θα ολοκλήρωνε κάτω από την άβλια κοινωνικοοικονομική κατάσταση που υπάρχει και την αλληλοσφαγή των δυο κοινοτήτων.

Στο παρελθον χάθηκαν μια σειρά από ευκαιρίες για ταξική - σοσιαλιστική λύση στο εθνικό πρόβλημα λόγω της πολιτικής των εργατικών ηγετών. Ας πάρουμε δυο μόνο παραδείγματα:

Την περίοδο 1945-49 το Εργατικό Κόμμα Βόρειου Ιρλανδίας είχε (μαζί με το Βρετανικό Ε.Κ. που κέρδισε την εξουσία) μια θεαματική άνοδο. Όμως το 1949 έχασε όλες τις έδρες του στη Βουλή.

Ο βασικός λόγος, εκτός από την απογοήτευση από την πολιτική του Ε.Κ. Βρετανίας, ήταν η άρνηση του να πάρει ταξικές θέσεις στο ζήτημα του διαχωρισμού της Ιρλανδίας.

Στο Νότο το Εργ. Κόμμα βρισκόταν σε κυβέρνηση εθνικής Ενότητας σε συμμαχία με όλα

εθνικιστές για να διασπαστούν τις συντεχνίες. Οι ενωμένες συντεχνίες παραμένουν ακόμα η πιο σημαντική κατάκτηση του εργατικού κινήματος, που διαφυλάχτηκε ενάντια σε αλληπάλληλες προσπάθειες διάσπασης. Ακόμα και μετά τη Συμφωνία υπήρξαν παραδείγματα κοινών απεργιακών κινητοποιήσεων από

καθολικούς και προτεστάντες εργάτες.

Ταξική Ενότητα

Η ταξική ενότητα αποτελεί το κλειδί στα αδιέξοδα που μαστίζουν την Ιρλανδική κοινωνία. Μια δυναμική εκστρατεία στο Βορρά για το 35ωρο - ενάντια στην ανεργία, για την κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας, για μια εργατική πολιτοφυλακή ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεση και για άμυνα ενάντια στις διακοινοτικές συγκρούσεις θα ασφάλωνε αυτή την ενότητα και θα την έκανε ανίκητη δύναμη ενάντια στις διαχωριστικές τάσεις. Για να πετύχει κάτι τέτοιο χρειάζεται το χτίσιμο πολιτικού φορέα των συντεχνιών - ένα μαζικό Εργατικό Κόμμα οπλισμένο με Σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Στο Νότο απαιτείται ο τερματισμός της συμμαχίας του Ε.Κ. με τους αστούς και η υιοθέτηση μιας ταξικής πολιτικής που θα ενώνει τις φτωχές επαρχίες του Βορρά και του Νότου στη βάση των κοινών τους συμφερόντων.

Αυτή τη δύσκολη και επίμονη μάχη δίνουν σήμερα κάτω από τις χειρότερες συνθήκες οι Μαρξίστες της Ιρλανδίας συσπειρωμένοι γύρω από την εφημερίδα 'Αίρις Μιλίταντ.

Η επιτυχία τους θα ανοίξει το δρόμο για μια ενωμένη Σοσιαλιστική Ιρλανδία σαν μέρος μιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας της Ιρλανδίας με τη Βρετανία.

Μια τυχόν αποτυχία στα επόμενα χρόνια να επικρατήσει η εργατική τάξη και η πολιτική της, θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε μια κόλαση αίματος.

Οι Κύπριοι εργάτες που έζησαν την κόλαση του 63-64, του 68 και του 74 συμπάσχουν σήμερα με τους Ιρλανδούς αδελφούς τους ελπίζοντας για μια μεγάλη νίκη του Σοσιαλισμού ενάντια στις δυνάμεις της βαρβαρότητας.

ΔΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Πανικοβλήθηκε η γραφειοκρατία απο τη δράση της Αρ. Πτέρυγας

Η Αριστερή Πτέρυγα αμέσως μετά τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών, ξεκίνησε καμπάνια για την υποστήριξη κοινών υποψηφίων απο τα αριστερα κόμματα για την προεδρία της βουλής.

Τη Δευτέρα 30/12/85, σύντροφοι με πανω και φυλλάδια, το μεσημέρι στην Πλατεία Ελευθερίας και το απόγευμα έξω απο τη Βουλη, προπαγάνδιζαν τις θέσεις της οργάνωσης όταν δέκτηκαν επίθεση απο τραμπούκους της γραφειοκρατίας του κόμματος. Οι τραμπούκοι είχαν στόχο να διαλύσουν τις εκδηλώσεις της οργάνωσης ξεσχίζοντας

φυλλάδια και πανω. Και στες δυο περιπτώσεις όμως η αποφασιστικότητα των συντρόφων δεν επέτρεψε κάτι τέτοιο.

Τα επεισόδια καταδικάστηκαν απο όλους τους παρευρισκόμενους ενώ πρέπει να αναφερει η απογοήτευση που ένοιωσαν παρευρισκόμενα μέλη του κόμματος και της νεολαίας βλέποντας τις επιθετικές διαθέσεις των ελάχιστων τραμπούκων.

Για μια ακόμα φορά οι θέσεις της Αριστερης Πτέρυγας φόβισαν την ηγεσία του κόμματος που μη έχοντας τίποτε άλλο να αντιπαράθει, παρα μια χρεωκοπημένη πολιτική, επέλεξε τη χρήση βίας ενάντια στες ιδέες της Α.Π.

Το μόνο που επιτυγχάνει η γραφειοκρατία με τέτοιες ενέργειες είναι να προκαλει ζημια στο ίδιο το κόμμα και να διασύρεται μέσα απο τον αστικό τύπο.

Η προσπάθεια της γραφειοκρατίας να τρομοκρατήσει, απότυχε όπως θα αποτύχουν παρόμοιες μελλοντικές ενέργειες της. Η ιδεολογία και οι θέσεις της Α.Π. είναι τόσο δυνατές που δεν μπορούν να κτυπηθούν, οποιαδήποτε φασιστική μέθοδο κι αν χρησιμοποιήσει η γραφειοκρατία του κόμματος.

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

συνέχεια από σελ. 1

σεις κάθε Κύπριος είναι εύκολο να συμφωνήσει. Χαρακτηριστικά ολόκληρη η πολιτική ηγεσία τις καλωσόρισε. Όμως το πρόβλημα είναι πως εφαρμόζονται αυτές οι θέσεις. Κι εδω οι προτάσεις αδυνατούν να δώσουν διέξοδο γιατί δεν αγγίζουν καν την ουσία του εθνικού προβλήματος στην Κύπρο. Αν το Κυπριακό το δημιούργησε σ' ένα επίπεδο η πολιτική των Βρεττανων ιμπεριαλιστων παλια, σ' ένα άλλο επίπεδο τα συμπφέροντα της Τουρκίας στην Κύπρο, και σ' ένα τρίτο επίπεδο -- το πιο αποφασιστικό -- η σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ αστους, τότε, πως, οι Σοβιετικές προτάσεις λαμβάνουν υπ' όψη αυτα, που αποτελούν την υλική βάση του εθνικού προβλήματος στην Κύπρο; Πως οι συνομιλίες ανάμεσα στις δυο κοινότητες (που απότυχαν τόσες και τόσες φορές) και μια Διεθνής Διάσκεψη (αν ήταν δυνατο να γίνει). Θα λύσουν τη σύγκρουση πραγματικών, υλικων συμφερόντων, τα

οποία πιο παλια οδήγησαν σε διακοινοτικές συγκρούσεις, βομβαρδισμούς, πραξικόπημα και εισβολή; Η Διεθνής Διπλωματία ποτε δεν κατάφερε να λύσει τέτοια προβλήματα κι ούτε σήμερα θα τα καταφέρει.

Η Σοβιετική ανάλυση δεν λαμβάνει υπ' όψη την εποχή στην οποία ζούμε, πούναι η εποχή της παρακμής του καπιταλισμου, όπου η αστική τάξη είναι πια απόλυτα αντιδραστική κι όπου η λύση των προβλημάτων των λαων της γης περνά μέσα απο τον αγώνα για το σοσιαλισμο. Το ίδιο ισχύει και για το χώρο μας. Όσο έχουμε καπιταλισμο στην Κύπρο την Τουρκία και την Ελλάδα, το εθνικο θα παραμένει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο. Η Σοβιετική ηγεσία αρνείται να δώσει τη σοσιαλιστική προοπτική έτσι η πρωτοβουλία της δεν μπορεί να οδηγήσει στη λύση - ούτε καν να βοηθήσει στη λύση! Ο ρόλος της είναι προσωρινος. Δεν θ' αργήσει να περάσει στο περιθώριο και η ευφορία που δημιούργησε να καταλαγιάσει.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣΟΣ

Μετά τις Βουλευτικές ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ

Το τέλος της περιόδου της σταθερότητας στην κοινωνική σκηνή της Κύπρου είναι πια γεγονός. Τα αποτελέσματα των πρόσφατων βουλευτικών εκλογών του Δεκεμβρη και τα συνεχώς αυξανόμενα προβλήματα της κυπριακής οικονομίας καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό τα κύρια χαρακτηριστικά της αμέσως επόμενης περιόδου. Το στοιχείο της ταξικής

φθορά του κόμματος. Ήδη η δεξιά πολιτική της ηγεσίας τα τελευταία χρόνια, έχει αφαιρέσει μεγάλο μέρος της «επαναστατικής» φυσιογνωμίας και της σοσιαλιστικής εναλλακτικής προοπτικής. Αυτό, μαζί με τη ψήφο του ΔΗΚΟ προς τον Λυσααρίδη θα ενσωματώσουν την πολιτική της ηγεσίας της ΕΔΕΚ ακόμα πιο πολυ στη λογική της συμπολίτευσης, όσο κι αν η ηγεσία διαβεβαιώνει για το αντίθετο. Η παρουσία αριστερου προέδρου στη βουλη θάχε να προσφέρει πολυ περισσότερα απο τη θέση της αριστερης αντιπολιτευσης στη βάση της συνεργασίας των αριστερων κομμάτων —γι' αυτο πάλαιφη Αριστερη Πτέρυγα.

Η προεδρία της Βουλής

Η εκλογή του Λυσααρίδη στην προεδρία της βουλής έχει δείξει τη σύγκριση του Λυσααρίδη. Κι όλ' αυτά μπορούμε να πούμε ότι ο Λυσααρίδης τα χρησιμοποίησε σχεδον εκβιαστικά αφού τον ευνοούσε η διαδικασία εκλογής.

Η στάση του ΑΚΕΛ μπροστά στον κίνδυνο εκλογής του Κληρίδη ήταν λανθασμένη και επικίνδυνη, έστω κι αν γνώριζε τις διαθέσεις του ΔΗΚΟ — πράγμα πολύ αμφίβολο. Άφησε καταρχην ανοικτο το δρόμο για εκλογή του Κληρίδη σπρώχνοντας έτσι το ΔΗΚΟ στην υποστήριξη του Λυσααρίδη. Απο τη στιγμή που δεν υπήρξε συνεργασία των αριστερων

κομμάτων, η ηγεσία του ΑΚΕΛ είχε καθήκον να υποστηρίξει τον Λυσααρίδη. Μια τέτοια τοποθέτηση απο το ΑΚΕΛ θάσπρωχνε τον Λυσααρίδη αριστερα ή τουλάχιστον δεν θα τον άφηνε έρμαιο στες δεξιες ψήφους του ΔΗΚΟ με όλα τα πιθανά αρνητικά επακόλουθα για την πολιτική της ΕΔΕΚ.

ση που επικρατεί τόσο ανάμεσα στη δεξιά όσο και την αριστερα. Στα παρασκήνια της βουλής παίχτηκαν όλων των ειδων τα σενάρια. Οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ γύρισαν τις πλάτες σε μιαν ακόμα ευκαιρία για συνεργασία της αριστερας. Η ηγεσία μάλιστα του ΑΚΕΛ, χωρίς να βγάλει κανένα συμπέρασμα για την εκλογική αποτυχία της πολιτικής-της, πρότεινε την ψήφιση του Λαδα, αφού προηγουμένως ανεξαρτοποιηθεί απο το ΔΗΚΟ! Η απόρριψη αυτής της πρότασης έσπρωξε την ηγεσία του ΑΚΕΛ στη θέση της υποστήριξης μονάχα της υποψηφιότητας Παπαϊωάννου «κι ότι θέλει αγ γίνει».

Η επιμονή όλων των κομμάτων στην υποστήριξη του δικου-τους υποψηφίου — και δεδομένης της διαδικασίας που έδινε δικαίωμα και δεύτερης ψήφου — άνοιξε το δρόμο στην εκλογή του Λυσααρίδη. Το κομματικό συμφέρον δεν επέτρεπε στο ΔΗΚΟ να αφήσει την προεδρία της βουλής στον Κληρίδη. Άλλωστε η αντικληρίδικη τοποθέτηση-του απεδείχθη επιτυχής μέσα απο τις βουλευτικές εκλογες. Η γενικότερη ταυτότητα απόψων ΔΗΚΟ — ΕΔΕΚ κυρίως στο εθνικό όπως και η παρουσία του Παπανδρέου, ήταν στοιχεία που συνέτειναν στη ψή-

φθορά του κόμματος. Ήδη η δεξιά πολιτική της ηγεσίας τα τελευταία χρόνια, έχει αφαιρέσει μεγάλο μέρος της «επαναστατικής» φυσιογνωμίας και της σοσιαλιστικής εναλλακτικής προοπτικής. Αυτό, μαζί με τη ψήφο του ΔΗΚΟ προς τον Λυσααρίδη θα ενσωματώσουν την πολιτική της ηγεσίας της ΕΔΕΚ ακόμα πιο πολυ στη λογική της συμπολίτευσης, όσο κι αν η ηγεσία διαβεβαιώνει για το αντίθετο. Η παρουσία αριστερου προέδρου στη βουλη θάχε να προσφέρει πολυ περισσότερα απο τη θέση της αριστερης αντιπολιτευσης στη βάση της συνεργασίας των αριστερων κομμάτων —γι' αυτο πάλαιφη Αριστερη Πτέρυγα.

Μετεκλογικά μέτρα

Με την ΕΔΕΚ στην προεδρία της βουλής και το ΑΚΕΛ αποδυναμωμένο, η μετεκλογική περίοδος άρχισε να βγάζει στην επιφάνεια τις σχεδιασμένες επιθέσεις της αστικής τάξης ενάντια στα μεροκάματα των εργαζομένων. Εξαγγέλθηκαν νέα φορολογικά μέτρα — κατάθεση νομοσχεδίων για το V.A.T και εράνου (3%) για ενίσχυση της άμυνας — ενώ οι εργοδότες αρνούνται να δώσουν την Α.Τ.Α. και ζητουν παγοποίηση των μισθων. Αποτέλεσμα μια σειρά απο εργατικοί κλάδοι να παραμένουν χωρίς νέα συλλογική σύμβαση λόγω της αρνητικής τοποθέτησης της εργοδοσίας.

Η προσπάθεια των αστων για πέραςμα των μέτρων λιτότητας είναι σί-

Η μέχρι σήμερα ακολούθημένη πολιτική της εθνικής ενότητας έχει χρεωκοπήσει. Οποιαδήποτε προσπάθεια επαναφοράς της είναι σε μεγάλο βαθμο καταδικασμένη απο την αρχή.

Οι προσπάθειες για επανασύσταση των Εθνικου Συμβουλίου αποσκοπουν στη δημιουργία των προϋποθέσεων για μια νέα «εθνική πολιτική» που θα χρησιμοποιηθεί ξανα για εξαπάτηση της εργατικής τάξης, ώστε για χάρην του εθνικου θέματος να δεχτεί οικονομικές θυσίες. Οι δυσκολίες για την επανασύσταση-του είναι ήδη δεδομένες. Ο ΔΗΣΥ έχει απορρίψει τις προτάσεις Κυπριανου και το ΑΚΕΛ επιμένει στη δεσμευτικότητα των αποφάσεων, ενώ η ΕΔΕΚ συμφώνησε. Όμως έστω κι αν επαναι λειτουργήσει ο θεσμος του Εθνικου Συμβουλίου κανεις δεν εγγυάται τη συμφωνία πάνω σε μια «εθνική γραμμή».

Επαναστατική προοπτική

Τα αδιέξοδα του κυπριακού καπιταλισμου είναι ορατα όσο ποτε στο παρελθον, τόσο στο εθνικο θέμα όσο και στην οικονομία. Όσες προσπάθειες κι αν κάνουν οι αστοι, όποια μέτρα κι αν προσπαθήσουν να περάσουν, είναι βέβαιο πως δεν θα καταφέρουν να σώσουν το σύστημα.

Τα καθήκοντα της νέας περιόδου είναι τώρα μεγαλύτερα για την εργατική τάξη και τα κόμματα

ΕΔΕΚ - άνοδος και φθορά

Η παρουσία του Λυσααρίδη στην προεδρία της βουλής, παρόλο που δεν έχει καμια ιδιαίτερη σημασία σε βαθμο που να μεταβάλει τη γενικότερη πολιτική σκηνή, θάχει επιδράσεις στην πολιτική της ΕΔΕΚ και στην οντότητα της σαν κόμμα που υπάρχει παρα την λανθασμένη πολιτική της ηγεσίας του κόμματος — θα ενισχυθεί τώρα ακόμα περισσότερο. Η αύξηση της εκλογικής δύναμης του κόμματος και τώρα η προεδρία της βουλής έχουν συμβάλει στην καθέρωση του κόμματος σαν μια σημαντική και υπολογίσιμη πολιτική δύναμη. Η καθημερινή σχεδον προβολή του Λυσααρίδη και η αυξημένη «συμμετοχή»-του στες πολιτικές διεργασίες θα δώσουν στην ΕΔΕΚ μια πιο ψηλή θέση στη συνείδηση των μαζων.

Όμως η τάση αυτή για μαζικοποίηση θα πληρωθεί με αντίτιμο την ιδεολογική

Απο τη ψηφοφορία για ανάδειξη προέδρου της βουλής.

γούρο πως θα συνεχιστεί παρά τις αντιδράσεις των εργατικών οργανώσεων. Το κατα πόσο όμως θα πετύχει αυτή η προσπάθεια είναι πολύ αμφίβολο. Χωρίς την υποστήριξη ή την ανοχή των εργατικών κομμάτων αλλά και του ΔΗΣΥ — που προς το παρον δεν μπορεί να εγκαταλείψει την αντιπολιτευτική θέση — η εργατική τάξη δεν πρόκειται να δεχτεί αυτα τα κτυπήματα. Η βάση των εργατικών κομμάτων μπορεί με την αποφασιστικότητα-της και τη δύναμη-της να μην επιτρέψει στες ηγεσίες-της να παίξουν το παιχνίδι των αστων, με τη δικαιολογία της εθνικής ενότητας.

της. Η πολιτική του συμβιβασμου με τη δεξιά δεν μπορεί πια να επιβιώσει. Οι νέες αντικειμενικές συνθήκες επιβάλλουν στα αριστερα κόμματα την υιοθέτηση της επαναστατικής προοπτικής. Οι σύμμαχοι της Ε/Κ εργατικής τάξης δεν είναι άλλοι απο Τ/Κ, το Ελληνικό και το Τούρκικο εργατικό κίνημα. Η πάλη για την ενότητα του κινήματος στην περιοχή στη βάση της κατάληψης της εξουσίας είναι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά τα αδιέξοδα του καπιταλισμού.

Γιώργος Καψής

ΟΙ «ΑΝΑΝΕΩΤΙΚΟΙ» ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει την κρίση, η οποία μαστίζει στην εποχή μας τον καπιταλιστικό κόσμο, από το να αντανάκλασται και μέσα στις ίδιες τις οργανώσεις της εργατικής τάξης, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η αδυναμία των εργατικών ηγετών να δώσουν λύση στην καπιταλιστική κρίση — και ο μόνος τρόπος είναι με την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη — αναπόφευκτα ρίχνει τα ίδια τα κόμματα και τις οργανώσεις των οποίων ηγούνται σε κρίση: σε εσωτερικές συγκρούσεις και διασπάσεις. Μια σύντομη μόνο ματιά στα σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά κόμματα της Ευρώπης θα δείξει το μέγεθος αυτής της αλήθειας.

Στην Κύπρο οι ιδιομορφίες του χώρου έδωσαν φυσιολογικά μια ιδιαιτερότητα στον τρόπο με τον οποίο αντανάκλονται τα αδιέξοδα στα αριστερά κόμματα. Η ΕΔΕΚ στην ουσία ποτε δεν ησύχασε από τις εσωτερικές διαμάχες — κύρια γιατί εμφανίστηκε και αναπτύχθηκε σε μια εποχή που το κύριο χαρακτηριστικό της κοινωνίας ήταν η κρίση. Το ΑΚΕΛ, με αρκετή καθυστέρηση, μπαίνει κι αυτό στο χορό — με κύριο δείγμα την πρόσφατη συρρίκνωση του.

Συσπείρωση

«Η ΕΔΕΚ είναι ένα κόμμα καταδικασμένο να γεννα αριστερές τάσεις κι αντιπολιτεύσεις. Όσο βαθύ κι αν προχωρήσουν με αποβολές στελεχών και διώξεις, οι γραφειοκράτες μέσα στο κόμμα δεν θα μπορέσουν να σταθεροποιηθούν και να υποτάξουν το κόμμα στον απόλυτο έλεγχο τους». Αυτή τη βασική θέση η Μαρξιστική τάση τονίζει από την εποχή της μεγάλης κρίσης μέσα στο κόμμα (το 80-81). Κύρια για να δείξει ότι η διάσπαση του 80-81 δεν ήταν ένα τυχαίο περιστατικό, αλλά, βασικά αποτέλεσμα μιας νομοτελειώδους πορείας που καθόριζαν οι αντικειμενικές συνθήκες — και της οποίας η έκβαση καθοριζόταν στο τέλος τέλος από τα ταξικά ισοζύγια μέσα στην ίδια την κοινωνία. Με βάση αυτή την ανάλυση η εμφάνιση παρόμοιων φαινομένων σ' ένα υστερινότερο στάδιο μέσα στο κόμμα θα ήταν αναπόφευκτη.

Το 1985 μας έδωσε ένα πρώτο δείγμα: την εμφάνιση της τάσης των Ανανεωτικών, η οποία αποτελεί μια συσπείρωση των πιο νεαρών στελεχών του κόμματος, με γενική υποστήριξη από τη νεολαία, ενάντια στον παλαιοκομματισμό των πιο συνειδητών γραφειοκρατών. Οι διαφορές μέσα στο κόμμα ασφαλώς δεν έλειπαν κατά τα περασμένα χρόνια. Όμως υπήρχε μια συνειδητή προσπάθεια αποσιώπησης τους — σ' ένα μεγάλο βαθμό λόγω της ύπαρξης της Αριστερής Πτέρυγας η οποία παρουσιαζόταν σαν ο «κοινός εχθρός». Αυτό βέβαια δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ. Στην περασμένη περίοδο οι διαφορές βγήκαν ανοιχτά προς τα έξω και με ιδιαίτερα έντονο τρόπο (π.χ. τα έγγραφα των Δ. Θεοδώρου και Α. Φρυ-

δα) και οι Ανανεωτικοί συσπειρώθηκαν με τρόπο που η ύπαρξη τους να έχει καθιερωθεί και να είναι πλατιά γνωστή. Η εμφάνιση της τάσης των Ανανεωτικών σηματοδοτεί έτσι ένα νέο στάδιο στην πορεία της εσωκομματικής διαμάχης.

Αυτό που είναι σημαντικό όσον αφορά αυτή τη νέα τάση, δεν είναι το ότι μερικές δεκάδες στελέχη του κόμματος ένοιωσαν την ανάγκη συσπείρωσης ενάντια στους παλαιοκομματικούς. Είναι κάτι πολύ περισσότερο. Στην εμφάνιση της τάσης των Ανανεωτικών αντανάκλαται η δυσανασχέτηση — αόριστη, έστω — των πιο ταξικών στοιχείων μέσα στο κόμμα και ειδικά της νεολαίας. Αυτό φαίνεται κι από το γεγονός ότι ενώ η συσπείρωση αυτή καθ' εαυτή, των Ανανεωτικών έχει ένα εντελώς αφηρημένο χαρακτήρα, είναι εκατοντάδες τα μέλη και στελέχη και σκορπισμένα σ' όλες τις επαρχίες, που εντάσσονται τους εαυτούς τους μέσα στα γενικά πλαίσια μιας προσπάθειας για ανανέωση μέσα στο κόμμα. Παρ' όλο που πολλά στελέχη που δεν είναι ικανοποιημένα με τη σημερινή «κατάσταση» μέσα στην ΕΔΕΚ αμφισβητούν διάφορους από τους σημερινούς ηγέτες των Ανανεωτικών, γεγονός παραμένει ότι η εμφάνιση της Ανανεωτικής τάσης αποτελεί μια έκφραση της δυσανασχέτησης από την βάση προς την ηγεσία. Μ' αυτή την έννοια είναι σημαντική και νατιπροσωπεύει ένα θετικό βήμα στην εξέλιξη του κόμματος, που οξύνει τον προβληματισμό και αφαιρεί έδαφος από τα ποδια της γραφειοκρατίας.

Πρόγραμμα

Όμως ανάμεσα σ' αυτή τη διαπίστωση, και την εκτίμηση ότι οι Ανανεωτικοί μπορούν να δώσουν τη διέξοδο στην κομματική βάση — και τελικά σ' ολό-

Τι είναι οι Ανανεωτικοί; Υπάρχουν σαν τάση ή δεν υπάρχουν; Πολλοί απ' αυτούς που θεωρούνται ηγετικά Ανανεωτικά στοιχεία, αρνούνται την ύπαρξη μιας τέτοιας τάσης. Όμως γεγονός παραμένει ότι πολλοί αριστερά στελέχη του κόμματος παγκύπρια, ειδικά της νεολαίας, θεωρούν τους εαυτούς τους υποστηρικτές της Ανανεωτικής πτέρυγας μέσα στο κόμμα, ενάντια στα πιο δεξιά στοιχεία στην ηγεσία του κόμματος. Η τάση λοιπόν υπάρχει. Ο Δ. Θεοδώρου με έγγραφο του στην Κεντρική Επιτροπή κατηγορήσε τους Ανανεωτικούς για φράξια. Στο βαθμό που οι Ανανεωτικοί ηγέτες αρνούνται την ύπαρξη αυτής της τάσης για ανανέωση και αλλαγή μέσα στο κόμμα — κρυμμένοι δήθεν πίσω ένα υποτιθέμενο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και

κομματική πειθαρχία — δείχνουν την πολιτική τους δειλία. Από την άλλη θα ήταν λάθος να δωθεί η εντύπωση ότι υπάρχει οποιαδήποτε πολιτική ομοιογένεια ανάμεσα σ' αυτούς που θεωρούνται οι κύριοι Ανανεωτικοί ηγέτες. Συμπεριλαμβάνουν ένα πλατύ φάσμα από τα πιο αγνά μεταξικούς προσανατολισμούς στελέχη, μέχρι τα πιο καιροσκοπικά και πολιτικά χρεωκοπημένα στοιχεία.

Είναι φανερό πως δεν υπάρχει συγκροτημένη, οργανωμένη κατάσταση. Η τάση δηλαδή δεν έχει συνείδηση. Γεννιέται μ' ένα αυθόρμητο τρόπο από τα 2ης και 3ης γραμμής στελέχη που νοιώθουν ότι κάτι δεν πάει καλά, και στρέφονται στα πιο «ανοιχτόμυαλα» στοιχεία στην ηγεσία. Αυτός είναι ο λόγος που δίνει στην τάση των Ανανεωτικών μια σημασία.

κλήρο το εργατικό κίνημα — υπάρχει μια τεράστια απόσταση. Το βασικό ζήτημα δεν είναι αν οι Ανανεωτικοί ηγέτες θα μπορέσουν ή όχι να συσπειρώσουν όλο και πλατύτερες μερίδες της κομματικής βάσης — το ζήτημα είναι γύρω από πια πολιτική θα τους συσπειρώσουν (αν τους συσπειρώσουν). Στο ερώτημα ποιο είναι το πρόγραμμα σας, ποιες είναι οι διαφωνίες σας με την πολιτική της ηγεσίας, ποιοι είναι στο τέλος τέλος οι στόχοι σας όλα τα στελέχη των Ανανεωτικών σηκώνουν τα χέρια! Δεν έχουν καμία ουσιαστική πολιτική διαφωνία με τη σημερινή γραμμή!

Ποια είναι η σημασία της αντιπολιτεύσεως (όπως πολλά στελέχη των Ανανεωτικών θεωρούν τους εαυτούς τους) όταν δεν στηρίζεται σε πρόγραμμα; Και τι προοπτικές μπορεί να έχει μακρόχρονα, μια τάση η οποία εμφανίζεται μεν αντιπολιτευτικά, αλλά δεν έχει τι διαφορετικό να προτείνει πολιτικά;

Δυσφορία

Στο πρόσωπο των Ανανεωτικών εκφράζεται η δυσφορία κύρια της νεολαίας με στοιχεία μέσα στην ηγεσία όπως τους Χ' Δημητρίου, Θεοδώρου, Φρυδα και Πρέντζα. Όμως ο παραμερισμός τέτοιων στοιχείων από την ηγεσία δεν μπορεί να θεωρείται, καθ' εαυτούς, ένας σοβαρός πολιτικός στόχος. Δεν είναι τα πρόσωπα που έχουν σημασία, είναι η πολιτική που εκφράζουν. Είναι γεγονός πως στην επίθεση της ενάντια στη γραφειοκρατία μέσα στο κό-

λιτική η προσπάθεια για παραμερισμό συγκεκριμένων γραφειοκρατών γίνεται πολύ πιο δύσκολη, αλλά και γιατί, εκεί όπου μπορέσουν να παραμερίσουν κάποιους γραφειοκράτες απλά θα παίρνουν τη θέση τους και θα μετατρέπονται οι ίδιοι σε γραφειοκράτες.

Οι Ανανεωτικοί ηγέτες αρνούνται τη συγκρότησή τους σε τάση. Αρνούνται να μιλήσουν καθαρά στην κομματική βάση και να πουν τι κατα τη γνώμη τους δεν πάει καλά μέσα στο Κόμμα. Διεκδικούν η δεν διεκδικούν την ηγεσία του κόμματος; Αν δεν την διεκδικούν τότε δεν έχουν κανένα ιστορικό ρόλο να παίξουν. Αν την διεκδικούν τότε να το πουν στην κομματική βάση, τολμηρά, και να εξηγήσουν γιατί το κάνουν.

Διαφοροποίηση

Χρειάζεται να γίνει μια διαφοροποίηση: ανάμεσα στη γενική τάση για ανανέωση που αναπτύσσεται μέσα στη βάση του κόμματος από τη μια και τους ανανεωτικούς ηγέτες από την άλλη. Η γενική τάση για ανανέωση μέσα στο κόμμα είναι αναμφίβολο ότι θα εντείνεται όσο περνά ο καιρός. Αυτό θα το καθορίζουν οι αντικειμενικές συνθήκες: τα γενικά αδιέξοδα της κοινωνίας και η αδυναμία της σημερινής ηγεσίας

μα, η Αριστερή Πτέρυγα συγκέντρωσε επανειλημμένα τα πυρα της ενάντια στους παραπάνω τέσσερις. Όμως τους κτύπησε πάνω σε μια ξεκάθαρα πολιτική βάση, σαν τους κύριους και πιο συνειδητούς εκπροσώπους της δεξιάς τροφής μέσα στο κόμμα (μέσα στην οποία πρέπει να τοποθετηθούν και οι δεκάδες αποβλητές αριστερών στελεχών μετά το 80). Ο παραμερισμός των γραφειοκρατών μπορούσε να έρθει μόνο σαν αποτέλεσμα του κερδίσματος της πλειοψηφίας των στελεχών του κόμματος στις μαρξιστικές ιδέες. Μπορούσε μόνο να σηματοδοτεί ένα ολοκληρωτικό μετασχηματισμό του κόμματος: ιδεολογικό, πολιτικό, οργανωτικό.

Οι Ανανεωτικοί ηγέτες «υπόσχονται» την αλλαγή μέσα στο κόμμα. Και η ταχτική τους είναι η σταδιακή αντικατάσταση των γραφειοκρατών στα διάφορα πόστα που κατέχουν. Θα αποτύχουν. Όχι μόνο γιατί χωρίς μια εναλλαχτική πο-

της βάσης του κόμματος αμφισβητά την ηγεσία, δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί ένα θετικό βήμα στην πορεία ανάπτυξης της συνειδητοποίησης της βάσης. Το καθήκον που πέφτει στους ώμους του κάθε συνειδητού αγωνιστή μέσα στο κόμμα είναι να υποβοηθήσει την τάση συσπείρωσης ενάντια στη γραφειοκρατία, να μεταφέρει την αμφισβήτηση σ' όλο και πιο πλατιά στρώματα της βάσης. Και να δουλέψει για το ιδεολογικό ξεκαθάρισμα μέσα στο κόμμα, για την ανάπτυξη της ταξικής συνειδησίας μέσα στη βάση.

Οι ηγέτες της Ανανεωτικής κίνησης αρνούνται αυτό το καθήκον! Μερικοί μάλιστα αρνούνται καν το ότι υπάρχει η τάση, αφηρημένη έστω, των Ανανεωτικών! Όταν πλατιά στρώματα της βάσης ξέρουν για τη σύγκρουση που υπάρχει κι αναπτύσσεται μέσα στο κόμμα, όταν ακόμα και στον καθημερινό τύπο γίνονται ανφορές σ' αυτή τη σύγκρουση, οι Ανανεωτικοί αρνούνται να δώσουν καθοδήγηση! Αυτό αποτελεί, απλά, προδοσία των δεκάδων νεολαίων αγωνιστών που προσβλέπουν σ' αυτούς σαν την εναλλαχτική ηγεσία.

Μπορούν οι σημερινοί Ανανεωτικοί ηγέτες να αποτελέσουν την εναλλαχτική ηγεσία μέσα στο κόμμα; Όχι! Αυτό που καθορίζει μια ηγεσία σαν εναλλαχτική είναι το αν έχει και ποια, εναλλαχτική πολιτική. Σε συνθήκες εσωκομματικής κρίσης αυτο που σε τελευταία ανάλυση συμβαίνει είναι η αντανάκλαση της σύγκρουσης των ταξικών συμφερόντων μέσα στο κόμμα. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ έχει εγκαταλείψει στην πραγματικότητα την πάλη για το σοσιαλισμό. Εδώ βρίσκεται η ρίζα της γραφειοκρατοποίησης του κόμματος, όχι στο χαρακτήρα των διάφορων ηγετών. Η μόνη εναλλαχτική πολιτική που μπορεί μακρόχρονα να έχει νόημα, είναι ο αγώνας για το σοσιαλισμό, ο αγώνας για μια ταξική ανάλυση του Κυπριακού, ο αγώνας ενάντια στη γραφειοκρατία. Σ' αυτά ακριβώς τα συμπεράσματα είναι που η Μαρξιστική τάση μέσα στο Κόμμα, γι' αυτά τα συμπεράσματα είναι που αποβλήθηκε, για να συγκροτηθεί αργότερα στην Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ. Αν οι Ανανεωτικοί μπορούν σήμερα να εμφανίζονται σαν κάτι το «ενδιάμεσο», είναι γιατί η σύγκρουση ανάμεσα στην βάση και την ηγεσία δεν έχει ακόμα πάρει μεγάλες διαστάσεις. Στην ουσία οι Ανανεωτικοί αποτελούν μια ανομοιογενή με ορισμένα κεντρικά χαρακτηριστικά, τάση ανάμεσα στη γραφειοκρατία από τη μια και την Αριστερή Πτέρυγα από την άλλη.

Η εμφάνιση μιας τάσης η οποία στη συνείδηση

ΑΚΕΛ: ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΤΤΑΣ

Η κατάρρευση του ΑΚΕΛ στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές και η συρρίκνωση του στο 27% είναι γεγονός ιστορικής σημασίας για τη ζωή και τα πολιτικά πράγματα της Κύπρου.

Αυτο και μόνο το γεγονός, από τις πρόσφατες εκλογές, μας βοηθά να βγάλουμε μια σειρά από συμπεράσματα και να κάνουμε βασικές προβλέψεις για το μέλλον.

Η κατάρρευση του πρώτου και πιο δυνατού εργατικού και πειθαρχημένου κόμματος της Κύπρου ήταν το αποτέλεσμα και η κορύφωση μιας πολιτικής που κύριο χαρακτηριστικό της είχε, τις τελευταίες δεκαετίες, τα ζιγκ-ζαγκ της ηγεσίας του.

Μια πολιτική που τη βοηθούσε να επιπλέει η συνεχής οικονομική ανάπτυξη και ο προδοτικός ρόλος και ανικανότητα της δεξιάς στο εθνικό ζήτημα από τη μια και η απουσία μαζικής και πειστικής εναλλακτικής προοπτικής από την άλλη.

Ταυτόχρονα αυτό το γεγονός σημαδεύει το τέλος της σταθερότητας στη πολιτική ζωή της Κύπρου και το άνοιγμα μιας νέας περιόδου ταξικής πάλης που όλο και περισσότερο θα τη χαρακτηρίζουν τα στοιχεία των σκληρών ταξικών συγκρούσεων, η σκληρή αμφισβήτηση και αμείλικτη κριτική των ηγεσιών των αριστερών κομμάτων από τη βάση τους και το εργατικό κίνημα γενικά.

Αυτά είναι τα στοιχεία που θα παίρνουν ολοένα και πιο έντονο χαρακτήρα με το βήθαιμα της οικονομικής κρίσης που ήδη έχει αρχίσει, με δεδομένη σχεδόν και τη παράταση του αδιέξοδου στο εθνικό ζήτημα.

Η ήττα του ΑΚΕΛ στις εκλογές ήταν αναπόφευκτο να σοκάρει τα μέλη του και να τα συσπειρώσει κοντά

του, ενώ ταυτόχρονα ξεσηκώνει θύελλα αντιδράσεων ενάντια στην ηγεσία που σε πολλές περιπτώσεις παίρνει το χαρακτήρα ανοικτής επίθεσης.

Η ηγεσία μπροστά στη τεράστια αγανάκτηση και θυμό της βάσης αναγκάζεται να κάνει μερική υποχώρηση και να αφήσει να ακουστούν απόψεις, κριτική και εισηγήσεις από τα μέλη της βάσης έσω και πάλιν σε ατομική βάση (Απ' ότι ξέρουμε απαγορεύτηκε η οργανωμένη συζήτηση ή η μεταφορά απόψεων από ομάδες βάσης προς την ηγεσία - απόψεις και εισηγήσεις που πιθανόν να υιοθετούνται μετά από συζήτηση - ψηφοφορία στις ομάδες).

Μπροστά στο κύμα αμφισβήτησης και κριτικής από τη βάση (που κάλυπτε τόσο οργανωτικά όσο και πολιτικά ζητήματα) η ηγεσία αναγκάζεται να περάσει στην άμυνα. Δεν είναι τυχαίο το ότι εγκαταλείπει προεκλογικές απόψεις της πάνω σε διάφορα ζητήματα και ακολουθεί σήμερα, κύρια πάνω σε εργατικά ζητήματα, πιο αγωνιστική στάση. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τη περίπτωση του τιμαριθμικού όπου προεκλογικά ήταν διατεθειμένη να το συζητήσει ενώ σήμερα παρουσιάζεται εντελώς διαφορετικά.

Αυτο το γεγονός δείχνει τις τεράστιες δυνατότητες και ταυτόχρονα καθήκοντα που έχει να φέρει σε πέρας η βάση του κόμματος

στο να αλλάξει τη πολιτική της ηγεσίας και να υιοθετηθεί από το πρώτο εργατικό κόμμα της Κύπρου μια πραγματικά εργατική-σοσιαλιστική πολιτική.

Πρέπει να γίνει συνείδηση σε κάθε αγωνιστή ακελίστα της βάσης ότι απλά η αλλαγή των περισσότερων γέρων της ηγεσίας

κοινωνικών και εθνικών - μέσα από το καπιταλιστικό σύστημα και κάτω από δεξιές κυβερνήσεις.

Η αγωνιστική στάση σε επιμέρους ζητήματα πρέπει να συνοδεύεται από μια συνολική πρόταση-πρόγραμμα που να αμφισβητεί το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα (σαν ηγε-

που οδηγεί σε κρίση την οικονομία και που διατήρηση του, με την αστική τάξη στην εξουσία, οδηγεί αναπόφευκτα στη περικοπή του. Δεν αρκεί π.χ. να κάνεις έντονη κριτική στη δεξιά και στο κόμμα της που κυβερνά, να τους αποκαλείς αδύνατους και ανίκανους να λύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα ενώ ταυτόχρονα

αναπτύσσεται μέσα στις τάξεις του ΑΚΕΛ για καμία συνεργασία με κανένα κόμμα συμπεριλαμβανομένου και της ΕΔΕΚ (του δεύτερου εργατικού κόμματος της Κύπρου) θα ρίξει το κόμμα στην απομόνωση και θα συνεχίσει να κρατά τις γραμμές του εργατικού κινήματος διασπασμένες.

Η βάση του ΑΚΕΛ πρέπει να βγάλει το σωστό συμπέρασμα ότι δεν είναι η συνεργασία με την ΕΔΕΚ που οδήγησε το κόμμα στην ήττα των εκλογών αλλά η για δεκαετίες συνεργασία με την δεξιά, η ανοχή και στήριξη της για διακυβέρνηση του τόπου.

Η μαζική μετακίνηση ψηφοφόρων από το ΑΚΕΛ ήταν αποτέλεσμα βαθιάς απογοήτευσης από την πολιτική της ηγεσίας, όπου αυτή η απογοήτευση να μετατραπεί σε αγώνα για αλλαγή της πολιτικής της ηγεσίας μεταφράστηκε κύρια σε δυνάμωμα του ΔΗΚΟ και της δεξιάς γενικά, που τίποτα το θετικό δεν μπορεί να υποσχεθεί για το εργατικό κίνημα. (Δεν είναι τυχαία η τελευταία αποθράσυνση των αστών για να κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των μαζών.)

Το σοκάρισμα της ήττας των εκλογών πρέπει να οδηγήσει στα σωστά συμπεράσματα τη βάση του κόμματος που σήμερα συσπειρώνεται ξανά για να το προστατέψει και να μεταφράσει την αγανάκτηση της σε θαρραλέο αγώνα μέσα στο κόμμα για υιοθέτηση εργατικής-σοσιαλιστικής πολιτικής η μόνη που μπορεί να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των αστών που ήδη ξεκίνησαν και η μόνη δυνατή προοπτική που μπορεί να αντιστρέψει τη πορεία στην οποία έχει βάλει το κόμμα η ηγεσία.

ΜΑΖΟΣ

Απο προεκλογική συγκέντρωση του ΑΚΕΛ

από πιο νέους δεν λύει το πρόβλημα (μια τάση που άρχισε ήδη να αναπτύσσεται μέσα στο κόμμα) ούτε και η φραστική αγωνιστική τοποθέτηση της ηγεσίας σε επιμέρους ζητήματα.

Αν θέλουμε να μπου οι βάσεις σήμερα για μια νέα ανοδική πορεία του κόμματος στο μέλλον, αν θέλουμε να αποφευχθεί μια δεύτερη τρίτη κατρακύλα (πολύ πιο οδυνηρές από την πρώτη) του κόμματος που κτίστηκε με σκληρούς αγώνες και θυσιές δεκαετιών από την εργατική τάξη αυτού του τόπου, χρειάζεται ριζική αλλαγή της πολιτικής που ακολουθείται μέχρι σήμερα και που επιμένει να βλέπει τη λύση των προβλημάτων - οικονομικών,

νεσιουργός αιτία των προβλημάτων) και να οδηγήσει στο κτίσιμο μιας νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση, άπου θα γίνει δυνατό να αναπτυχθεί η παραγωγή, αξιοποιώντας σωστά τις παραγωγικές δυνάμεις που ήδη έχει αναπτύξει η ανθρωπότητα.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα που αναπόφευκτα πρέπει να είναι ξεκάθαρα ταξικό-σοσιαλιστικό είναι το μόνο που μπορεί να οδηγήσει την κοινωνία έξω από την κρίση στην οποία οδηγείται πάνω σε όλα τα επίπεδα.

Δεν αρκεί π.χ. να στέκεσαι αγωνιστικά ενάντια στη περικοπή του τιμαριθμικού και να μην αμφισβητείς ταυτόχρονα το σύστημα

να τους καλείς να σε δεχτούν σε μια εθνική κυβέρνηση (κάτω από τη δική τους διακυβέρνηση) πέρα από το ότι μια τέτοια κυβέρνηση θα έχει τέλος τέλος καταστροφικά αποτελέσματα για το εργατικό κίνημα.

Η υιοθέτηση σοσιαλιστικού προγράμματος από μέρους του ΑΚΕΛ πρέπει να συνοδεύεται και με κάλεσμα για ενότητα στις γραμμές του εργατικού κινήματος με παράλληλο κάλεσμα προς την ηγεσία της ΕΔΕΚ για εγκατάλειψη της δεξιάς και εθνικιστικής πολιτικής που ακολουθεί σήμερα, και ενότητα στη δράση των δύο κομμάτων πάνω σε ένα τέτοιο πρόγραμμα.

Η θέση που βγήκε μετά την ήττα των εκλογών και

Η δεξιά μόνο Χίτες μπορεί να μνημονεύει

Ξεθωριασμένα ακόμα τα συνθήματα (σε ορισμένα χωρία) «στολίζουν» τους τοίχους: «Ζήτω ο Ελληνικός στρατός», «ΔΙΓΕΝΗΣ», «ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ», «ΕΟΚΑ Β'». Ο στρατός μας λοιπόν που πήγε στην Ουκρανία να πνίξει τους Μπολσεβίκους και πνίγηκε, που πήγε στη Κορέα να «εκμηδενίσει» τους Κορεάτες και ρεζιλιόφτηκε. Κόντρα σε κάθε αναγεννητική - επαναστατική προσπάθεια της εργατιάς. Μέσα και έξω από την Ελληνική επικράτεια. Και να το πάνθηον των στρατηγών:

Πάγκαλος, Κονδύλης, Μεταξας, Πλαστήρας, Παπάγος, διχτάτορες, επίδοχοι διχτάτορες, δούλοι, παχιοί, αβλοκόλακες των αναχτόρων, όργανα του Τσώρτσιλ και του Μάρσαλ. Τσολάκογλου, Ράλλης, Κουϊσιλιγκ πρωθυπουργοί του Χίτλερ στην κατεχόμενη Ελλάδα, Παπαδόπουλλος, Ιωαννίδης, μέλη του Ι-ΔΕΣ (Ιερά Δέσμη Ελλήνων Αξιωματικών) καταχρεωμένοι με δολοφονίες, σαμποταζ σκάνδαλα, πραξικοπήματα. Και να δίπλα τους ο «Διγενής» μας. Η ΔΕΞΙΑ τον μνημονεύει, τον ανακήρυξε «εθνικό θρύλο». Οι εργάτες τον ξέρουν για Χίτη, γερμανοτσολια, ταγματασφάλιτη. Η ιστορία αρχίζει από τότε που ο «θρύλος» συλλάμβανε με την Οργάνωση «Χ», ελασίτες, και τους παράδωσε τους Γερμανούς. Μετα με εγγλέζικες λίρες, εγγλέζικες λόγχες, εγγλέζικες στολές πολεμά με τους πραιτωριανούς μοναρχοφασίστες ενάντια στη λαϊκή εξέγερση του λαού της Αθήνας και του Πειραιά, τον Δεκέμβρη του 1944.

Άλλαξαν όμως οι καιροί, άλλαξαν οι συσχετισμοί, άλλαξαν και τα αφεντικά. Φεύγουν τα αγγλικά έρχονται τα αμερικάνικα. Οι λίρες γίνονται δολάρια, οι λόγχες και οι στολές γίνονται Ατλαντικές. Και νάτα

ο «θρύλος» στην Κύπρο να φωνάζει « Ένωση και μόνο Ένωση», μετά να φιλά το χέρι του κατεστημένου που τον γέννησε συναντώντας τον Μακάριο στη Ρόδο το 1958, να χειροκροτά την Ζυρίχη, να βολεύει τους Τομεάρχες της ΕΟΚΑ στο ΕΔΜΑ του Μακαρίου και στες διεφθοντικές καρέκλες του Ζυριχικού κράτους, να βρυκολακιάζει με «αίμα Τούρκικο» το 64 και το 67 και την ίδια περίοδο να ξαναθυμάται την Ένωση. Η ιστορία λοιπόν δεν μπορεί να καταστήσει τους Χίτες, ούτε τους παλιούς ούτε τους νέους. Η ΕΟΚΑ είναι δική τους. Η συνέχεια της Χ. Δεν ήταν η συνέχεια του ΕΛΑΣ. Κλειστή, συνωμοτική οργάνωση, με άκρα μυστικότητα, αψοστήρη Ιεραρχία, με τον «αρχηγό» να αποφασίζει και να διατάζει για τους πάντες και τα πάντα. Με δεκάδες δολοφονίες Ε/Κ και Τ/Κ αγωνιστών της Αριστεράς Το κίνημα όμως ήταν άλλο. Αντι-αποικιακό, ταξικό, αντι-καπιταλιστικό. Η ΕΟΚΑ ήρθε να πατάξει και να εχθωνώσει αφτη τη διάθεση. Γιαφτο δεν άφησε τις μάχες να οργανωθούν μέσα στους μηχανισμούς της. Γιατί μέχρι σήμερα δεν δίνουν καταλόγους με τα μέλη τους. Ο ΕΛΑΣ όμως δεν φοβήθηκε. Τα 3/4 του Ελληνικού λαού οργανώθηκαν μέσα στην επαναστατική μηχανή, της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΕΛΑΝ του ΕΛΑΣ, με εκατομμύρια μέλη, με λαϊκά όργανα και αφτοδιοίκηση στα βουνά, και στες πόλεις.

Σήμερα λοιπόν που η Εργατία επιθεωρεί τες δυνάμεις της για τες ταξικές μάχες που έρχονται, μόνο σαν δώσουμε προοπτική, τον σοσιαλισμό θα μπορέσουμε ν' αντιμετωπίσουμε τους φασιστικούς κρωγμούς και τες Χιτικές λιτανείες. Ενωμένα, δυνατά, ταξικά ν' αντιμετωπίσουμε τον ρεβανσισμό της Δεξιάς.

Παγκύπριος χορός Σοσ. Έκφρασης

Έγινε με επιτυχία ο Παγκύπριος χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης στις 24 του Γενάρη, στο κέντρο Βασιλικά στο Δάλι.

Παρα τες δυσκολίες τες οποίες δημιούργησε η καθυστέρηση διεξαγωγής του Χορού (εγκλογες, γιορτές Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς) οι γενικοί στόχοι καλύφθηκαν. Μαζεύτηκαν συνολικά περίπου £4,000 που αποτελούν σημαντικό κονδύλι για να προχωρήσει η εφημερίδα μας το δύσκολο αγώνα της.

Για μια ακόμα φορά όλοι οι παρευρισκόμενοι σύντροφοι και φίλοι της εφημερίδας μας διασκέδασαν μέσα στο παραδοσιακό κλίμα συντροφικότητας και φιλίας που πάντα επικρατεί στες εκδηλώσεις της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Εφχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους που βοήθησαν στη πούληση των λαχείων, τες εταιρείες και οργανισμούς που μας παραχώρησαν δώρα η διαφημίσεις και γενικά όλους όσους συνέβαλαν στην επιτυχία της εκδήλωσης.

Απο την κλήρωση των λαχείων κερδίζουν δώρα οι ακόλουθοι αριθμοί:

10744, 11284, 01635, 09262, 03067, 04010, 05423, 01360, 05034, 07957, 05915, 05024, 00125, 03662, 04274, 09126, 02778, 05390, 03526, 04802, 00298.

Παρακαλούνται όσοι έχουν κερδίσει να επικοινωνήσουν με τα τηλέφωνα της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Λευκωσία 461553
Λεμεσός 51040
Λάρνακα 53583

Η Οργανωτική Επιτροπή

Η διάσκεψη του Λιδάνου: Διακρίνονται ο Γ. Παπανδρέου, ο Π. Ρούσος (μέλος του Π.Γ. του ΚΚΕ) και ο Μ. Πορφυρογένης, μέλος της ΠΕΕΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944: Η προδομένη επα νάσταση του Ελληνικού λαου

Τα γεγονότα του Δεκέμβρη δεν αποτελούν μια απλή ιστορική επέτειο. Είναι ενσωματωμένα στο σήμερα και αφτό φαίνεται με κάθε τρόπο. Είτε με την προσπάθεια να τον ξορκίσουν και να τον σβύσουν στη «λήθη» είτε με το να τον επισείουν σαν φόβητρο απέναντι στην επαναστατική απειλή των μαζών σήμερα. Για τη δεξιά ο Δεκέμβρης είναι η νικηφόρα αντεπανάσταση. Για τον Παπανδρέου και την παλαίκομματική και νέα γραφειοκρατία του ΠΑΣΟΚ, η επανάσταση των εργατών και αγροτών έγινε «εθνική αντίσταση» και σταματα στις 12 του Οκτώβρη του 1944.

Φαίνεται ότι ο ματωμένος Δεκέμβρης που τον προκάλεσαν οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές και η κυβέρνηση ανδρεικέλλων του Γ. Παπανδρέου, δεν μπορεί να χωρέσει μέσα στην «εθνική συμφιλίωση». Τηρουμένων όμως των αναλογιών η προδομένη επανάσταση του 1941 - 49 πρέπει να αποτελέσει το ελληνικό «1905» για την προετοιμασία του Οκτώβρη.

ΓΙΑΤΙ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ - ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

Κατα τις συμφωνίες του Λιδάνου και τις συμφωνίες ΚΚΕ - Παπανδρέου όλα τα ανταρτικά σώματα καθώς και οι στρατιωτικοί σχηματισμοί εσωτερικού και εξωτερικού θα διαλύονταν με τον αφοπλισμό τους και θα προχωρούσαν στη συγκρότηση εθνικού στρατού αποτελούμενο από την Ορεινή Ταξιαρχία, τον Ιερο Λόχο, τμήματα του ΕΔΕΣ και μιας ταξιαρχίας του ΕΛΑΣ με δύναμη και οπλισμό ίσο με το άθροισμα των πιο πάνω δυνάμεων. Ημερομηνία αφοπλισμού ήταν η 10η Δεκέμβρη. Τι έγινε όμως; Σ' εκείνο το αποφασιστικό τελευταίο δεκάημερο του Νιόβρη ο Παπανδρέου υπαναχώρησε.

Ο Παπανδρέου και ο Άγγλος στρατηγός Σκόμπι παραβίασαν και αυτές ακόμη τις προδοτικές συμφωνίες του Λιδάνου και της Καζέρτας. Απολύονται οι διοικόηλοι από τις φυλακές. Όλοι οι ταγματασφαλίτες που κρατούνταν σε στρατόπεδα στα νησιά άρχισαν να μεταφέρονται στην Αίγυπτο, να ντύονται με Εγγλέζικες στολές και να μεταφέρονται στην Αθήνα σαν άνδρες της «ενοφύλακας» ή της Ορεινής Ταξιαρχίας. Ακόμα το Υπουργείο Στρατιωτικών προχώρησε στην ίδρυση Τάγματος Εθνοφυλακής με διορισμένους 250 αξιωματικούς ενάντια στα όσα είχαν συμφωνηθεί.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΥΑΔΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Το κύριο ζήτημα μιας επανάστασης είναι το ζήτημα της κρατικής εξουσίας δηλ. του στρατού, των ενόπλων σωμάτων. Είναι αυτή την τελευταία γραμμή άμυνας της αστικής τάξης που πρέπει να σπάσουν οι δυνάμεις της επανάστασης για να καταφέρουν να εγκαθιδρύσουν την εργατική εξουσία. Γύρω από αυτο το ζήτημα κλιμακώθηκε η σύγκρουση που οδήγησε στο Δεκέμβρη.

Ο Παπανδρέου επιχειρήγμενος στην αναποφασιστικότητα του διάταξε και την δελτία της γραφειοκρατίας του ΚΚΕ παρουσιάζει στις 28 του Νιόβρη στο υπουργικό συμβούλιο (στο οποίο συμμετείχαν και υπουργοί του ΕΑΜ) σχέδιο για συγκρότηση «εθνικού στρατού» με κορμό τους μοναρχοφασίστες της Ορεινής Ταξιαρχίας και του Ιερο Λόχου. Αυτοί οι δύο

διάλυση Ορεινής Ταξιαρχίας, Ιερο Λόχου, σωμάτων χωροφυλακής και ΕΛΑΣ!! Η αντιπρόταση απορρίπτεται και ο Σκόμπι στην 1η Δεκέμβρη δρώντας σαν διοικητής κατεχόμενης χώρας διατάσσει την διάλυση του ΕΛΑΣ μέχρι την 10η του Δεκέμβρη. Την 1η του Δεκέμβρη οι πραιτυριανοί της Ορεινής Ταξιαρχίας ακροβολίζονται και παίρνουν θέσεις στους λόφους του Υμηττού, μεταξύ των συνοικιών Ζωγράφου και Καισαριανής, ενώ ο αρχηγός του ΕΔΕΣ Ζέρβας αναχωρεί βιαστικά για την Ηπειρο για να συνεχίσει τον «αγώνα». Κάτω από την πίεση και την αναγκριση των ΕΛΑΣιτων και τις κινητοποιήσεις της Κ.Ο. της Αθήνας του ΚΚΕ η σταλινική ηγεσία αναγκάζεται να ανασυγκροτήσει την διαλυμένη Κ.Ε. του ΕΛΑΣ, να κηρύξει γενική απεργία στις 2 του Δεκέμβρη καθώς και συλλαλητήριο στο Σύνταγμα για υποστήριξη των «μέτρων» του ΚΚΕ στις 3 του Δεκέμβρη.

Από και πέρα τα γεγονότα πήραν το δρόμο τους. Ο Παπανδρέου ενώ το πρωί παραχώρησε άδεια για το συλλαλητήριο, στις 2 μετά τα μεσάνυχτα το απαγορεύει. Η σύγκρουση προκλήθηκε σκόπιμα από τους Βρεττανούς ενώ οι ένοπλες λαϊκές μάζες παρατην συμβιβαστική γραμμή της ηγεσίας δεν εννοούσαν να παραδώσουν τα όπλα. Ήταν μια ζύωσανη και πανίσχυρη επανάσταση που πλήρωσε ακριβα το τίμημα μιας ανιάσεις ηγεσίας.

Η παραίτηση των υπουργών της Αριστερας από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, η γενική απεργία και το συλλαλητήριο στις 2 και 3 του Δεκέμβρη αντίστοιχα μας δείχνουν περιτρανα ότι η αναμέτρηση του Δεκέμβρη ήταν αναπόφευκτη, γιατί καθορίστηκε από τις ίδιες τις νομοτέλειες της επανάστασης που λειτουργούσαν έξω και ανεξάρτητα από την βούληση των οπαδών του «εργητικού δρόμου» και των αστικών κοινωβουλευτισμού. Ήδη στην περίοδο της κατοχής είχε δημιουργηθεί στην Ελλάδα και σ' όλη την Ευρώπη μια κατάσταση διαδικης εξουσίας. Από την μια το «Βουνο» το ένοπλο κίνημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και από την άλλη η χιτλερική κρατική μηχανή με τους ντόπιους συνεργιάτες της. Με την αποχώρηση του χιτλερικού στρατού κατοχής τερματιζόταν η κατάσταση διαδικης εξουσίας. Το 1944 ο ΕΛΑΣ με ταχτική δύναμη 76.000 άνδρες, 50.000 εφεδρείες και 6.000 οργανωμένους στις πολιτοφυλακές της Ο.Π.Λ.Α. ήταν παντοδύναμος και κυρίαρχος σε πολλές περιοχές της Ηπείρου και σ' όλη την Μακεδονία, Ρούμελη, Πελοπόννησο, Σπέρτα και Θεσσαλία. Η διαδική εξουσία δεν είναι φαινόμενο

συναγματικό, μα επαναστατικό που σημαίνει ότι το τσάκισμα της κοινωνικής ισορροπίας έχει ήδη κλωνίσει αποφασιστικά το κρατικό οικοδόμημα και ότι οι εχθρικές τάξεις στηρίζονται πάνω σε κρατικές οργανώσεις ξεχωριστές και ασυμβιβαστές — η μια ξεφλημένη, η άλλη στην ανάπτυξη της — που απωθούν η μια την άλλη. Η κοινωνία όμως έχει ανάγκη από συγκέντρωση εξουσίας και επήγηρα ακαταμάχητα αυτή την συγκέντρωση είτε στους αστούς είτε στο προλεταριάτο.

Η διάριση της εξουσίας δεν προαναγγέλλει τίποτα άλλο παρα εμφύλιο πόλεμο. Ο Λένιν, έχοντας μια βαθύτατη και εξαιρετική γνώση των νόμων της επανάστασης και των φαινομένων της διαδικης εξουσίας εξηγούσε: «Διο εξουσίας δεν μπορεί να υπάρχουν σ' ένα κράτος. Η μια από αυτές πρέπει να εκμηδενιστεί, και όλη η ρώσικη αστική τάξη δουλεύει κιάλας μ' όλες τις δυνάμεις, με όλους τους τρόπους και παντου για να παραμερίσει να αδυνάτισει, και να εκμηδενίσει το σοβιετ των εργατών και στρατιωτων Βουλευτων, για να δημιουργήσει την δική της αποκλειστική εξουσία. Η δυναδκή εξουσία εκφράζει απλως μια μεταβατική στιγμή στην ανάπτυξη της επανάστασης» (Λένιν: «Τα καθήκοντα του Προλεταριάτου στην Επανάσταση μας»).

Στην Ελλάδα του Δεκέμβρη του 44 δημιουργήθηκε μια κατάσταση στην οποία έλειπε ο παράγοντας της άμεσης κατοχής και ο κοινωικο περιεχόμενο της επανάστασης, ερχόταν άμεσα στην επιφάνεια ενώ η διαδική εξουσία δεν μπορούσε να κρατήσει άλλο. Αυτό ήταν εξάλλου το νόημα των συμφωνιών στο Λιδάνο της Μ. Ανατολής και στην Γκαζέρτα της Ιταλίας. Εκεί στο Λιδάνο βρήθηκαν αντιμέτωποι στο τραπέζι των «πραγματικής αγωγής στα σχολεία και δινη διαζύγια γείτονας μας, περιμένοντας να βγουν τ' άστρα να μας δείξουν το μέλλον μας. Λίγους καφές, πολλή φαντασία και νάσου την Αφροδίτη να ξεπροβάλλει.

Νάμα λοιπον που έγινε κ' αστρολόγος. Καθισμένοι στην τράτασα της πολιτικοκίας, καθώς βραδυάσει, πίνω τον καφε μου κ' ανανίω τους κανπνους στο σα σουβλάκι που ψήνει ο γείτονας μας, περιμένοντας να βγουν τ' άστρα να μας δείξουν το μέλλον μας. Λίγους καφές, πολλή φαντασία και νάσου την Αφροδίτη να ξεπροβάλλει.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Καλα - καλα δεν μπήκε το '86 και οι βιομήχανοι κατεβάνουν σε γενική απεργία με αίτημα την ΑΤΑ και τις συμβιβασίες. Του αγώνα ηγείται ο πρόεδρος του ΟΕΒ ο οποίος έχει ήδη ξεκινήσει απεργία πείνας. Τους συμπαριστάται οικονομικά και ηθικά ολόκληρος ο Κυπριακός λαός, για τις ταλαιπωρίες και αδικίες που υφίσταται, προσεχόμενος κάθε νύκτα να ξημερώσει όσηρη μέρα και γι' αυτόν.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Η Λιβία κηρύσσει τον πόλεμο εναντίον της Αμερικής. Ήδη στα ανοικτά της Νέας Υόρκης συγκεντρώνονται Λιβυκα πολεμικά πλοία ενώ ο Καντόφι με το τράκτορ του είναι έτοιμος να κάνει αποβάρση και να συλλάβει τον Ρίγκαν για να εκδικαστεί από τα λαϊκά δικαστήρια.

ΜΑΡΤΙΟΣ:

Κύμα τουριστών από τη Βόρεια Ευρώπη αρχίζει να κατακλύζει την Κύπρο. Η κυβέρνηση δεν ξέρει τί να κάνει για να καλίψει τις ανάγκες που δημιουργούνται. Εφαρμοζεί την σεξουαλική αγωγή στα σχολεία και δινη διαζύγια σ' όλους τους διασραστήμενους συζύγους, δημιουργώντας νέα κίνητρα για τον τουρισμο μας.

Οι εργοδότες υποχωρουν

συνέχεια από την σελ. 1
ματα στο ύψος το οποίο θέλουν και δεν θα κτηπήσαν κεκτιμένα σήμερα. Το 2.38% του τιμαριθμικού για τον Γενάρη ακόμα έχουν περιθώρια από την προηγούμενη περίοδο ανάπτυξης να το δώσουν.

σε άθροισ. Όλες οι παλιές απόψεις για την διαφορά ψηλόμισθων και χαμηλόμισθων και για αναπροσαρμογή του τιμαριθμικού προς όφελος των χαμηλά μειβόμενων (κύρια απόψεις ΠΕΟ) μπήκε στο περιθώριο.
Έχει χρόνια το κίνημα να νοιώσει τόσο ενωμένο (εκτος από την πανπεργία για τον φόρο εισοδήματος) στην υπεράσπιση των κατακτήσεων του.
Οι αποφάσεις της πανσυνδικαλιστικής συνάντησης είναι ιστορικές. Είναι το ίδιο σημαντικές και θα παίξουν καθοριστική σημασία ρόλο όπως της προηγούμενης ΠΣΕ — ΠΕΟ στους ιστορικούς αγώνες της 1ης του Μάρτη του 44, το 46 και το 48

Λιμένων κ.α. Τα προβλήματα είναι κοινά. Σήμερα είναι αφθοί, άβριο θα ακολουθήσουν και οι άλλοι κλάδοι. Αν χάσει την μάχη έστω και ένας το μέας η εργοδοσία θα κτυπήσει και στους υπόλοιπους. Η εργατική τάξη πρέπει να δώσει δυναμική απάντηση στην εργοδοσία. Αν επιμένουν στες απόψεις τους να κατέβει σε παναπεργίες, κάνοντας ξεκάρθαρα στους εργοδότες ότι δεν είναι καθόλου διαθετημένοι να φορτωθούν για μια ακόμη φορά τα βάρη της κρίσης.
Την δύναμη που έχει σήμερα το εργατικό κίνημα αν οι ηγεσίες των συνδικατών την χρησιμοποιήσαν σωστα σίγουρα θα νικήσουν. **ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ**

Πλακατ των ημερων της απολευθέρωσης. Ο λαός ζητά Λαϊκά Δικαστήρια. Την ίδια στιγμή το Κ.Κ.Ε. υποτάσσεται στον Γ. Παπανδρέου και στον Τσούρατλη. Οι δοολογοι και οι ταγμασφαλίτες επιβάνουν και περουν στην επέτειω.

κάτω από τις διαταγές των Άγγλων και της κυβέρνησης του Καίρου, ήταν μια πολιτική που εκφράζει τις εθνικιστικές διπλωματικές ανάγκες του σταλινισμού στη συμμαχία του με τον Εγγλέζικο ιμπεριαλισμο ενάντια στην παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση που μέρος της ήταν και η Ελληνική. Ακόμα και όταν οι μάχες του Δεκέμβρη συνεχίζονταν στον Πειραια και την Αθήνα δεν γράφτηκε ούτε μια λέξη στις σοβιετικές εφημερίδες.
Α — Λαϊκο Μέτωπο, Πανεθνική Ενότητα πάση θυσία με τα αστικά κόμματα. Συνεχς ηστική με το Κύριο.
Β — Άντιφασιστική συμμαχία με τους Άγγλους.

Εάν ο ΕΛΑΣ έμενε έξω από τον έλεγχο του Αγγλικού στρατηγείου της Μέσης Ανατολής τότε η Ελληνική επανάσταση θα αποχούσε ανεξάρτητο χαρακτήρα. Μπορούσε όμως να κηρύσει; Ναι. Στηριγμένη πάνω σ' ένα διεθνιστικό πρόγραμμα των Συμβουλίων και της εργατικής δημοκρατίας στα πλαίσια μιας Βαλκανικής σοσιαλιστικής ομοσπονδίας — Αλβανίας, Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας Ελλάδας — θα μπορούσαν αφάνστα τους Ιταλους και Γάλλους εργάτες να ενώσουν τις δυνάμεις τους στην προοπτική της Ευρωπαϊκής σοσιαλιστικής επανάστασης.
Αυτή ήταν η ανεπανόληπτη ιστορική ευκαιρία που χάθηκε γιατί οι δυνάμεις του Μαρξισμού στην

Ευρώπη ήταν μικρές και αδύνατες, σ' εκείνη την συγκυρία.
Ο Στάλιν
Ο Στάλιν στις 25 Μαρτίου 1944 έστειλε τηλεγράφημα στο Βασίλια να του ευχήθει για την εθνική επέτειο, και ενώ από τις 10 του Μάρτη είχε σχηματιστεί η «κυβέρνηση του Βουνο», η ΠΕΕΑ (Πανελλήνια Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης). Πλήρης παρανύωση του ΕΑΜ, πλήρης αναγνώριση του Βασίλια και της δεξιάς κυβέρνησης του Καίρου.
Η πολιτική της εφάρμογης του σχεδίου «ΚΙΒΩΤΟΣ» που επιδιώκει το πλήρη στρατιωτικό έλεγχο του ΕΛΑΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Τα άστρα προλέγουν το μέλλον

τους προσφώνει: «Αδέλφια καλως ηθαταε, να φάμε και να πιούμε, με το νταούλι και με τον ζουρνά, Αμην.»
ΙΟΥΛΙΟΣ: Αρχίζουν πολεμικές προετοιμασίες επ' ευκαιρία των Άσπρων Επειτείων. Το ΑΚΕΛ με τα ντουφέκια, η ΕΔΕΚ με τα λιαοντούφεκα, ο ΔΗΣΥ με τις σημαίες και τις ντυντούκες και το ΔΗΚΟ με την τράμπουλα. Από τις πρώτες ώρες έχουν ρίξει τον εχθρο στη θάλασσα και αδύουμοε προς την Άγκυρα με «καλο Καραβιάκη» τον «Σεβας Θεσσαλιανο».
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Οι Λευκοί της Ν. Αφρικής θα κάθονται για ένα μήνα γυμνοί στον ήλιο ώσπου να μαυρίσουν για να μπορέσουν να πάρουν από την κυβέρνηση Μαντέλα ίσα δικαιώματα με τους Ιθαγενείς που είναι Μαύροι εκ γενετής.
ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ: Η ανεργία των νέων επιστημόνων καθώς και των απολυθέντων εργατών τερματιζείται αυτο το μήνα οριστικά. Η κυβέρνηση εισάγει χιλιάδες ναργιλέδες από την Συρία που θα τους χαρίσει ο δόλος τους άνεργους μαζί μ' ένα κομπολόι. Κάθε μετρήρι θα προσφέρεται σουβλάκι στην πέτρα και το ψάδι ομαδική προσευχή για τη σωτηρία της ψυχής τους.
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Αυτός ο μήνας θα ξεκινήσει με την **Γ. Κυπριαίος**

ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Η απάντηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων προς τους βιομήχανους ότι θα κατέβουν σε παναπεργίες αν κτυπηθούν κεκτιμένα των εργαζόμενων αποτελεί ένα καθοριστικό παράγοντα για την πορεία του κινήματος.
Η πανσυνδικαλιστική συνάντηση που έγινε μέσα στο Γενάρη έδειξε στο εργατικό κίνημα την δύναμη του και του εδω-

Η τρομοκρατία, Ο Καντάφι και η Ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Μεσόγειο

Οι καταδρομικές επιχειρήσεις στα αεροδρόμια της Ρώμης και της Βιέννης ήταν πραγματικά «ηρωικές ενέργειες». Γιατί όπως και να το κάνουμε μια επιχείρηση αφοκτονίας απαιτεί ηρωισμό και αφοθυσία. Ο ηρωϊσμός και η αφοθυσία όμως ξεκομμένα από τις μάζες μετατρέπουν τους αγωνιστές σε «σούπερ-ηρωες», σε «ειδικούς» άγγελους της βίας. Οι ενέργειες τους τελικά συμβολικές και θεαματικές, θματοποιούν αθώους, εργάτες και όχι το κράτος που δυναμώνει τα μέτρα ασφαλείας, την επαγρύπνηση και την καταστολή. Η βία λοιπόν όταν δεν γεννιέται μέσα από τις ανάγκες του μαζικού κινήματος αλλά έξω από το γίνεται ακατανόητη για τις μάζες αφού τις αντικαθιστά, τις περιφρονά, γίνεται τρομοκρατία. Οι Μαρξιστές λοιπόν ορθά - κοφτά λένε ότι στην τρομοκρατία. Όχι στη λογική του ένοπλου. Ταξική δράση, κατάδυση μέσα στις μάζες για δημιουργία και ανάπτυξη μαζικών καταστάσεων που θα οδηγήσουν το κίνημα στην εξουσία. Ο αγωνιστής, ο πραγματικός επαναστάτης, δεν πραγματώνεται μέσα στην τρομοκρατία αλλά ούτε επιδιώκοντας την παρανομία. Πραγματώνεται μέσα από τη σχέση του με τις μάζες και την σύγκρουση μαζί μ' αυτές ενάντια στον ταξικό εχθρό. Κάνοντας ένα σύντομο απολογισμό για το αντάρτικο των πόλεων βλέπουμε ότι οι Μοντονέρος στην Αργεντινή διαλύθηκαν άδοξα, οι Τουπαμάρος στην Ουρουγουάη το ίδιο, η ΕΤΑ διασπάστηκε, τα στελέχη της RAF στη Γερμανία έγιναν πράσινοι και οικοδόγοι ειρηνιστές (!), ενώ 4.500 μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών βρίσκονται εδώ και χρόνια αδικαστοί στις Ιταλικές φυλακές. Πλήρης αποσύνδεση και αφοδιάλυση λοιπόν.

Οι επιχειρήσεις αφοκτονίας στην Ρώμη, την Βιέννη και λίγο πριν στο «Ακίλε Λάουρο» φανερώουν με απόλυτα τραγικό τρόπο την κρίση της στρατηγικής του ένοπλου που αποτελεί την κεντρική μορφή πάλης των διαφόρων ομάδων που ηγούνται ο Γιάσερ Αράφατ, ο Χαμπας, ο Αμπου Νιταλ και άλλοι και που εδώ και 20 χρόνια οδηγούν την Παλαιστινιακή επανάσταση σε διαδοχικές ήττες και αποτυχίες. Η κύρια αντικειμενική δύναμη που σπρώχνει ακριβώς στην αμφισβήτηση του Αράφατ σαν ηγέτη του PLO είναι η χρεωκοπία των μεθόδων που χρησιμοποιεί η Παλαιστινιακή επανάσταση και που αντανάκλαται παρα-

στηρίζει τον Παλαιστινιακό αγώνα όταν πίσω από τους ηγέτες του βρίσκονται οι μεγαίστρες της Σ. Αραβίας, ο βασιλέας Χουσεΐν, ο Καντάφι και ο Ασσάτ. Για τις δυο πρώτες περιπτώσεις είναι γνωστό ότι αποτελούν δορυφορικά ιμπεριαλιστικά σώματα. Τι γίνεται όμως με τον Καντάφι που τα «ΝΕΑ» και η «Χαραυγή» μας τον πασάρουν σαν μεγάλο αντιιμπεριαλιστή; Για την Συρία ξέρουμε ότι το 1976 επέμβηκε στρατιωτικά στον Λίβανο για να εμποδίσει τη συμμαχία Παλαιστινίων - Λιβανικής Αριστερας να φτάσει στην εξουσία, εκτελώντας χιλιάδες Παλαιστίνιους αγωνιστές και Λιβανέζους αριστερούς για να σώσει τον καπιταλι-

στην εξουσία; Οι αξεπέραστες αντιφάσεις του καπιταλισμού που άρχισαν να εκδηλώνονται έντονα με την οικονομική κρίση και την υποτίμηση της στερλίνας στο τέλος της δεκαετίας του '60 οδήγησαν τον Αραβικό κόσμο σε αδιέξοδο δυναμώνοντας έτσι τις κοινωνικές δυνάμεις της ανατροπής του. Η αριθμητική αδυναμία όμως του προλεταριάτου μέσα σ' αυτές τις κοινωνίες επέτρεψε σε διάφορες ομάδες απογητευμένων μικροαστών στρατιωτικών και διανοουμένων να μουν επικεφαλής των επαναστατικών ρευμάτων που θα ανάτρεπαν τον καπιταλισμό. Το αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία παραμορφωμένων εργατικών κρατών όπως η Λιβύη. Τον ίδιο δρόμο δηλαδή που πήραν η Συρία και η Αιθιοπία, χώρες χωρίς δημοκρατική παράδοση, με μια νεαρή και χωρίς εμπειρία εργατική τάξη και πολύ ασθενική παρουσία των δυνάμεων του Μαρξισμού. Έτσι ο Καντάφι, με το κύρος του ηγέτη μιας επανάστασης που δεν κατάφερε να γεννήσει εργατικά συμβούλια, πολιτοφυλακές και μαζικά όργανα ελέγχου από τα κάτω, ήρθε να εκφράσει τα προνόμια των αξιωματούχων του κράτους, των διπλωματών, και των διαχειριστών της εξουσίας. Αφτη ανεξαρτησία από τις μάζες επιτρέπει στο Λιβυκό πραχτορείο ειδήσεων να υποστηρίζει από τη μια τις επιθέσεις στη Ρώμη και Βιέννη ενώ από την άλλη να τις καταδικάζει σαν «τρελή τρομοκρατία». Οι μάζες δεν ρωτήθηκαν όταν ο Καντάφι το καλοκαίρι του '82 συμβούλευε τους Παλαιστίνιους να αφοκτονήσουν, όταν έστειλε στρατεύματα στο Βόρειο Τσαντ, ή όταν προχωρούσε σε «συμμαχίες» και αναμετρήσεις με την Τυνησία και την Αλγερία, ή ακόμα πρόσφατα όταν τα έκανε πλακάκια με τον βασιλέα Χασάν του Μαρόκκου ξεπουλώντας το κίνημα Πολιτισάριο που το «υποστήριζε» την προηγούμενη περίοδο. Η ιδεολογία του «Αραβισμού» που εκφράζει το Συριακό Μπάαθ του Ασσάτ και ο Καντάφι, εμπεριέχει τάσεις εξάπλωσης κάτω από τον ηγεμονισμό τους που θα τους σταθεροποιήσει στην εξουσία. Η πολιτική τους είναι εθνικιστική και ηγεμονική, γιαφρο κατάρρεψε και η γραφειοκρατική «Ομοσπονδία Λιβύης - Συρίας». Ο Καντάφι παίζει με την πίκρα των Παλαιστινίων αγωνιστών, εκμεταλλεύεται τον ηρωϊσμό τους, για να τους χρησιμοποιήσει σαν «ατού» στα παρασκήνια της μυστικής διπλωματίας και στην εξάπλωση του ηγεμονισμού του μέσα στο PLO.

Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Τελικά οι παλληκαρισμοί του Καντάφι προκάλεσαν τη γνωστή κρίση, και την απειλή επέμβασης με Αμερικανικές αεροναυτικές δυνάμεις στον κόλπο της Σύρτης. Φυσικά μια στρατιωτική επιχείρηση

εναντίον της Λιβύης δεν θα ήταν καθόλου μια έφκολη υπόθεση, όπως ήταν για παράδειγμα η αναχαίτηση του Μπότγκ που μετέφερε τους «πειρατές» του «Ακίλε Λάουρο». Η ιμπεριαλιστική στρατηγική του Αμερικανικού κεφαλαίου πρέπει να μετρήσει σε περίπτωση τέτοιας ενέργειας τα τεράστια πολιτικά - κοινωνικά - οικονομικά κόστα, να ζυγίσει τις ευρύτερες περιπλοκές στην περιοχή, να σταθμίσει τις αντιδράσεις στην Ευρώπη και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ. Ακόμα θα έπρεπε να υπολογίσει την πιθανότητα μιας αποτυχίας και συνεπώς μιας ταπεινωτικής ήττας. Αλλά ακόμα και αν υπολόγιζαν σε μια πετυχημένη στρατιωτική επέμβαση τότε δεν θα ήταν καθόλου έφκολο να ανατραπεί το καθεστώς, να καταστραφεί το παραμορφωμένο εργατικό κράτος και να μετατραπεί η Λιβύη σε μια αποικία. Μόνο μια επιχείρηση όπως αφτη που διάταξε ο Κάρτερ στο Ιράν για απελευθέρωση των Αμερικανών ομήρων, μπορούσε να γίνει. Όμως το γεγονός ότι το ισοζύγιο δυνάμεων μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο τροποποιήθηκε δραματικά σε βάρος του Ιμπεριαλισμού, το γεγονός ότι στη σημερινή παγκόσμια συγκυρία κορυφώνονται οι ταξικοί αγώνες του προλεταριάτου σε Ευρώπη και Αμερική, το γεγονός ότι η αποικιακή επανάσταση φουντώνει στην Αφρική - Ασία - Κεντρική και Λατινική Αμερική, κάνουν την πολιτική των κανονιοφόρων να μοιάζει με τα τελεφταία σπαρταρισμάτα του αλόγου που αργοπεθαίνει. Η ιστορική πραγματικότητα βασίζεται σε αντιμαχόμενες δυνάμεις. Το αποφασιστικό είναι η σχέση στο ταξικό ισοζύγιο. Έτσι ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός που ανέλαβε μεταπολεμικά το ρόλο του παγκόσμιου χωροφύλακα του καπιταλισμού πρέπει από τη μια να σταματήσει τα ρεύματα και τις κοινωνικές δυνάμεις που στρέφονται εναντίον του ενώ από την άλλη πρέπει να λάβει υπόψη του τις εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες για την γενική αντιμετώπιση.

Ακόμα οι εσωτερικές διαιρέσεις στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο πρέπει να υπολογιστούν. Το Δυτικό Κεφάλαιο με εμπορικές συναλλαγές εκατ. και δισεκατομ. δολλαρίων με την Λιβύη και την Μ. Ανατολή δεν θα ήθελε καμιά διαταραχή στην προμήθεια των αναγκαίων πρώτων υλών για την λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας μέσα στις συνθήκες της κρίσης που την διαπερνά. Φυσικά οι Αμερικανικές αφοκτορορίες πετρελαίου του Τέξας και της Λουϊζιάνα πολύ θα ήθελαν να στείλουν τα B-52 να κτυπήσουν τις πετρελαιοπηγές του Λας - Ρανουφ και της Ντάχρα. Θα ήταν πολύ εφχαριστημένοι να βλέπουν τα Λιβυκά κάψιμα και την νάφθα να πετάγονται έξω από την Αμερικάνικη αγορά. Γιαφρο ακριβώς οι οικονομικές κυρώσεις ήταν το επό-

μενο βήμα της κυβέρνησης Ρήγκαν σε μια προσπάθεια να αντιμετωπίσει τους Ευρωπαίους και Ασιάτες ανταγωνιστές του που υπογράφουν συμβόλαια με την Λιβύη στα οποία δεν συμπεριλαμβάνουν Αμερικανικές πολυεθνικές.

Έτσι το σιάου του Ρήγκαν φαίνεται να τελειώνει με ακόμα μια υποχώρηση του ιμπεριαλισμού. Η εποχή της «PAX AMERICANA» που ο Αϊζενχάουερ έστειλε τους πεζονάφτες του «να δώσουν ένα μάθημα στους Ανατολίτες» πέρασε ανεπιστρεπτή. Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ηττήθηκαν στο Βιετνάμ, έχασαν το Ιράν, έφυγαν σαν κνηνημένοι λαγοί από τον Λίβανο, η επανάσταση στην Κ. Αμερική κτυπά την πόρτα τους, χάνουν το παιγνίδι με την Λιβύη, ενώ Σουδαν, Τσαντ,

Τυνησία, Αίγυπτος κατασπαράζονται από γενικές απεργίες, διαδηλώσεις και εμφύλιους πολέμους. Που να πατήσεις και να μην καείς; Τι να προλάβει το «Σαρατόγκα» και το «Κόραλ Ση»;

Η μοναδική αξιόπιστη εναλλαχτική λύση μέσα στη σημερινή κρίση είναι το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης που θα καταφέρει να συνενώσει το Ισραηλινο - Αιγυπτιακό - Ιορδανικό προλεταριάτο με το εργατικό - αγροτικό κίνημα των υπόλοιπων χωρών και την πολιτική επανάσταση σε Συρία - Λιβύη για τη συντριβή του καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού στην περιοχή στα πλαίσια της προοπτικής της σοσιαλιστικής ομοσπονδίας της Μ. Ανατολής.

M.K.

Χάρτης της Λιβύης με τις πετρελαιοπηγές και τους στρατιωτικούς στόχους

μορφωμένα με πιο έντονη στρατιωτική δράση τύπου Ρώμης και Βιέννης, αντι για αναπροσανατολισμό στις μεθόδους της μαζικής δουλειάς στις κατεχόμενες περιοχές, στην Ανατολική όχθη, και μέσα στο ίδιο το Ισραήλ.

Κανένας Ισραηλινός εργάτης δεν μπορεί να υπο-

μο. Διακηρυγμένη πολιτική του Ασσάτ είναι ένας «δίκαιος διαμοιρασμός» των εδαφών με το Ισραήλ.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΑΦΙ

Τι είναι όμως ο Καντάφι τέλος πάντων; Πώς έφτασε

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00